

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman.
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 8.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

JANUARY 15, 1939

Subscription Price, \$2.00

MEDITATION

The Nearness Of The End

*But the end of all things is at hand;
be ye therefore sober and watch unto
prayer.*

1 Pet. 4:7.

To pilgrims this word is addressed.

And from the viewpoint of a stranger, in the consciousness of your being a sojourner in the world you must hear it.

Failure to receive this Word of God in a pilgrim's consciousness would result in finding nothing but reasons for sadness and lamentation in these words.

The end of all things is near, at hand!

What if that signifies the end of all you love and cherish, of all the things on which you did set your heart, for the which you strove to possess them, to which you cling, in which are bound up all your hopes and expectation; the things that are below, earthly things, things you now see and hear and taste and touch; your home and possessions, your name and position, your ties of friendship and love-relations, your earthly pleasures and joy, your very life; the earth and all it contains; the whole present world? . . .

The end of them all? . . .

To be sure, the text means nothing less when it speaks of the end of all things. Hardly could the apostle refer to the entire and final end of the Jewish economy, marked by the destruction of the temple, the city of Jerusalem and the dispersion of the Jewish nation over the whole earth. The words stand there without limitation: the end of all things. Nor is there anything in the context that could possibly persuade us to conclude that the words refer to the end of the Jewish nation. A very strange way of expressing such a thought it would be, indeed, to speak of the end of all things. And when the Scriptures speak of all

things without limitation, they refer to the entire present, visible world, the heavens and earth, and all they contain, as they were originally created, as they fell under the power of the curse, death and misery, through man's sin, as well as through the rebellion of Satan and his angels, and as it became the scene, the stage for the realization of God's counsel of salvation and His eternal covenant in Christ Jesus our Lord.

All things!

It means the end of time as we know it and experience it, with its succession of time, of moments, of hours, of days and months and years, of seasons, of summer and winter, spring and autumn. One last moment will come, never to be succeeded by another moment just like it. The clock of this world will stop forever; it can never be rewound or repaired. It signifies all that exists in time and is characterized by the measure of time; the sun and the moon and the stars, the mountains and the hills and the valleys, the oceans and seas and lakes and rivers, the woods and the fields, the trees and flowers, the beasts of the field, the flying birds and the creeping things; man, the crown of the earthly creation; the earth itself and all its creatures,—the moment will come which will be their last. It implies all that takes place in time, all the movement and development of all the creatures; man's life and thoughts in terms and forms of this world, his work and strife, his peace and war, his power and glory; and all that is ever produced by man's ingenuity and power. The moment will come that will sweep it all away!

Things have an end!

They do not merely come to an end, haphazardly, arbitrarily, perchance, without having accomplished any definite purpose whatsoever. But there is an end, a very definite end fixed for them, for the things of this world, for *all things*. And towards that end they move, they hasten, they rush, simultaneously; and all things will reach the end that is fixed for them at the same time, the final moment!

That purpose is God's eternal covenant!

God is building His house in Christ! That is the essential "thing". All the rest is the scaffolding. And even as the scaffolding is necessary as long as the building is in the process of construction, but must be removed as soon as the building is finished; so "all things" must exist, move, develop, act, live, labor, toil, strive, suffer, groan, until God has realized His eternal purpose of salvation and the moment is there, when the new heavens and the new earth may be manifested in all their eternal glory; then they may, then they must be removed!

Then the former things shall be no more!

Nay, they shall even be remembered no more!

At the last trump! The moment! The twinkling of an eye! Then "all things" shall be burned with fire. The very elements shall melt. The earthly clock shall stop forever; the heavenly clock shall run on a new schedule never to stop again!

But what if you love "all things"?

What if you belong to the scaffolding of God's building, seek the things which are below and have your heart sold to the things that are on the earth, the things which you now see and hear?

How sad!

For, the end of all things is at hand!

But the word is addressed to pilgrims and sojourners in the midst of all these things.

From this viewpoint the epistle of Peter considers and addresses the Church of Christ of all ages.

They are "elect strangers". Even in God's eternal counsel they have been set apart as strangers in the world. And in time they become strangers. For, they are begotten again unto a lively hope through the resurrection of Jesus Christ from the dead. They have a new life. Resurrection life. They are born from above. They are strangers. No longer do they live according to the flesh. And their walk and citizenship is in heaven. . . .

For the city which hath foundations they look, the city of their citizenship.

And they confess that they are sojourners in the earth!

Their heart is set on the House; not on the scaffolding!

To them the end of all things is the end of the journey!

And that end is at hand!

Blessed comfort!

The end is at hand!

It was near then, when first the apostle wrote these words; it is near, still nearer, now, nineteen centuries later; it is always at hand!

It does not appear so!

Ah, how is it to be explained, if nineteen hundred

years ago the end of all things were near, it still is not yet? Or, how can, what is separated from us by a period of nineteen centuries, be called "at hand"?

Many explain that this expression and similar utterances in the New Testament merely indicate a mistaken view on the part of the apostles. They expected the end of all things soon. They labored under the impression that the Lord would return before long, in fact, in their own time. And to this mistaken hope expressions of this kind must be attributed.

But how could the Word of God be mistaken?

That the inspired apostles did not always understand the exact implications of their own writings may easily be true, may readily be granted. The prophets of the old dispensation certainly did not always fully comprehend the contents of their own predictions of things concerning the kingdom of God. And when they spoke of the "day of the Lord", they undoubtedly conceived of that day as even then approaching. Nor did they perceive in their prophetic vision the long period that separates the first Advent from the Second. And thus the apostles, inspired by the Spirit of Christ to write the deep things of God, did not always fully fathom the depth of their own writings. There is nothing objectionable in the view that they conceived of the return of their Lord as to be expected in the near future, although even this is not always true.

But the fact is, that here we have, not the word of man, but the Word of God.

And the Word of God cannot fail.

And even though the apostle might have understood his own words as signifying that the end of all things was only a few years in the future, we know that this certainly cannot have been the meaning of the Spirit that inspired him.

Yet the end is at hand, very near!

It is next!

Does not the Word of God emphasize that this is the last hour? Does it not teach us that the end of the "ages" is come upon us? Various hours there were in the past on God's world-clock. There was the hour, perhaps very brief, that found its end in the fall of man; the hour that struck when the first world was destroyed by the waters of the deluge; the hour that was marked by the Babylonian confusion of tongues; the hour of Abraham's separation; the hour of Israel's economy; the hour of the captivity; the hour of the "fulness of time", beginning with the coming of the Son of God in the flesh, and to be culminated in His re-appearance in glory. And this is the last hour! . . .

Or, if you please, on the pilgrim's way of the Church through the ages of time there were different stations. The next station is the terminal. And the conductor already passes through the train and shouts: "Next stop as far as we go!" The end of all things is at hand!

The next stop!

We cannot expect another great event before the Kingdom of God shall have fully come!

Besides, we are living in the hour of the end. The idea of the end is in all things in this final dispensation. For, the end does not just come without reason or preparation. Christ is even now coming! He hastens to come. He is coming in all things that take place in the history of this last dispensation, in peace and war, in earthquakes and upheavals, in famine and pestilence, in life and in death, in the preaching of the gospel to earth's remotest ends. And all the events of this "last hour" testify with one accord: the Lord is coming! The end of all things is near, is at hand, is upon us!

We are living in the end!

And how fast the end is coming. If you are traveling toward the terminal of a long journey, and the final station is, say, still one hundred miles distant, your conception of the nearness of that final station depends to a large extent upon the speed at which you are travelling. Not so near the end would seem if you make your journey afoot. But very near is the end of your way, though it be one hundred miles distant, if you travel by express or aeroplane. And the Lord is not slack concerning His promise. He travels fast! He comes quickly! He hastens the day! Tremendous things must still come to pass before the end of all things is at hand! And His time is not yours. A thousand years are with Him as one day and one day is as a thousand years. . . .

But He is coming!

Behold, I come quickly, and My reward is with Me!

He does not delay! He tarries not in the way! He crowds all that can possibly be crowded into time, in order that He meet His bride and present her to the Father without spot or blemish!

Faster and faster He is coming!

Do you not see it in the hurry and bustle of our present day?

And we know not the hour!

What else, then, can be said, seeing that the next station is the end of all things, that all things move thither in our dispensation, that the Lord is coming quickly and that we know not the hour, than what the Word of God addresses in our text to the Church of the new dispensation:

The end of all things is at hand!

Pilgrims and sojourners in the world, the end is near!

The next stop!

What then?

What, if the end of all things is near, should be our attitude toward "all things"?

By all means do not mistake the scaffolding for the

house; set not your heart and hope upon the scaffolding instead of upon the house. Be sober and watch unto prayer!

Yea, the attitude of prayer should be ours.

This the apostle emphasizes. Unto this we must be sober and watch. For, thus the text should be read. It should not be separated so that we read: "Be sober! And watch unto prayer!" But rather should we read: "Be sober and watch. . . . unto prayer!"

Unto prayer!

No, not indeed, unto a so-called prayer that proceeds from a heart filled with the love of this world and with care and anxiety concerning the things of the world. These cares you may cast upon the Lord. These things shall be added unto you. Seek ye first the Kingdom of God! But prayer that proceeds from the pilgrim's heart; prayer that is a sigh of longing for the soul-satisfying grace of God; prayer that is the expression of hunger and thirst after righteousness, of the new life in Christ, of hope, of a yearning for the deliverance from the body of this death, for the final perfection of the Kingdom of God, for the end of all things, for the coming of the Lord in all the glory the Father gave Him!

The prayer of the Spirit and the Bride!

Come Lord Jesus! Yea, come quickly!

The attitude of that prayer is in harmony with the reality that the end of all things is near!

Be ye therefore sober and watch!

For how shall you be able to pray, to assume the only proper attitude over against the nearness of the end, if you are not sober, if you are drunk, if you are intoxicated with the things the end of which is near? The drunken man reels. He is confused. He does not judge correctly. He cannot evaluate reality properly. And if you are spiritually drunk you will cling to the things that are on the earth. Be sober!

And how shall you remain sober, if you fail to watch?

Your flesh is carnal. The world seduces! It will make you drunk with its dainties!

Watch, therefore, that you may be sober!

And that you may be instant in prayer!

The end is at hand!

H. H.

ATTENTIE!

Prof. Dr. K. Schilder spreekt D. V. Woensdagavond Feb. 8, 1939 in de Eerste Protestantsche Gemeente, corner Fuller and Franklin, over "De Algemeene Genade". Hoort dezen beroemden Dogmaticus over dit belangrijk onderwijs.

Namens de Publ. Comm. van
The Standard Bearer.

EDITORIALS

De Nederlandsche Pers Over Het Artikel Van Ds. H. J. Kuiper

Ofschoon in het algemeen het oordeel der Nederlandsche Gereformeerden over het Banner-artikel van Ds. H. J. Kuiper, aangaande de komst van Prof. Schilder naar ons land, afkeurend is, zooals verwacht mocht worden, eenstemmigheid heerscht er over deze zaak niet.

Prof. H. H. Kuyper nam het bewuste artikel over in *De Heraut*, daardoor blijkbaar instemming betuigend met zijn inhoud.

Credo liet, voorzoover ik, terwijl ik dit schrijf, weet, nog geen geluid hooren.

Ds. H. V(eldkamp) schrijft over de zaak op eene wijze, die niet onduidelijk openbaart, waar zijne sympathieën liggen, n.l., aan de zijde van de heeren Profs. Kuyper en Hepp, zooals doorgaans het geval bleek te zijn in de tegenwoordige controversen in Nederland. Dit in het *Friesch Kerkblad*.

Wel laat Ds. H. V. het voorzichtiglijk in het midden ("moeilijk te beoordeelen vanaf deze zijde van den oceaan") "in hoeverre het getuigt van wijs beleid om dit artikel thans te schrijven."

Maar in de eerste plaats heeft hij geen enkel afkeurend woord over het opnemen van Kuiper's artikel in *De Heraut*. Ik dacht: 't bloed kruipt, waar 't niet gaan kan. Dit is ook van toepassing op geestelijke verwantschap. Wil Ds. Veldkamp nu nooit eens een afkeurend woordje uit de pen over hetgeen door de professoren Dr. Hepp en Dr. Kuyper in het licht wordt gegeven?

In de tweede plaats, ofschoon hij "vanuit de verte" zelf zegt, dat hij moeilijk kan oordeelen over de vraag of het van "wijs beleid" getuigde van de zijde van Ds. Kuiper, dat hij dit artikel schreef, vindt hij het heel niet moeilijk om mijne reactie op dat artikel te beoordeelen en op verschillende punten te veroordeelen. Als 't maar over mij gaat, schijnt de afstand plotseling weg te vallen. Dan:

1. Schrijft Ds. Veldkamp: "Wel schrijft Ds. Hoeksema in zijn orgaan 'The Standard Bearer', dat er geen genoegzame grond is voor de hoop of overtuiging, dat Dr. Schilder in het geschil tusschen hem c.s. en de Synode, de zijde der veroordeelden zal kiezen, maar of die uitspraak geheel in overeenstemming is met zijn eigenlijke meening, waag ik te betwijfelen". Plat gezegd beteekent dit: ik waag het te veronderstellen, dat Ds. Hoeksema liegt!

2. Beluistert hij in mijn artikel "achterbuurten-taal", als ik schrijf, dat de taktiek door Ds. Kuiper aangewend in het schrijven van het bewuste artikel,

"laffe, kleinzielige, enghartige, onchristelijke taktiek" is.

3. Meent hij, dat het beslist beneden peil is, wanneer ik suggereer in mijn artikel, dat Dr. Hepp's invloed zich ook op de eene of andere wijze liet gelden in het door Ds. Kuiper geschreven artikel.

Straks kom ik hier wel op terug.

Een geheel ander geluid beluisteren we in een artikel van de hand van Ds. M. V(reugdenhil) in *Pro Ecclesia*. Over het verschijnen van Ds. Kuiper's artikel in de *Heraut* schrijft hij:

"Het spijt ons zeer, dat de Hoofdredakteur van de 'Heraut' gemeend heeft, dit minderwaardig geschrijf een plaats te geven in het blad, dat nu al tientallen jaren door vele Gereformeerden als een huisvriend beschouwd wordt. Heeft Prof. Kuyper nu inderdaad niet begrepen, dat dit artikel niet alleen zeer beleedigend is voor Prof. Schilder maar voor alle Gereformeerden? Of wordt hij zoozeer verblind door zijn antipathieën tegen Prof. Schilder, dat alles wat maar voor den Kamper hoogleeraar onaangenaam is, in de 'Heraut' een plaats mag vinden?"

En verder:

"Ik acht inderdaad dit artikel beleedigend voor alle Gereformeerden. Laten wij het ons voor gezegd houden: in hem, die onderwijs geeft in het belangrijkste vak der theologie, de dogmatiek, heeft deze Amerikaan zoo weinig vertrouwen, dat hij de komst van dezen dogmaticus met vrees tegemoet ziet. . .

"Waarom is deze Amerikaan toch zoo bang? Heeft Dr. K. Schilder ooit iets gepubliceerd, dat kettersch was? Zoo al kettersch mocht zijn, wat door de hoogleeraren Vollenhoven, Dooyeweerd en anderen gezegd is over de ziel, dan staat hij daar toch niet schuldig aan. Mocht al kettersch zijn wat Prof. Vollenhoven leert over de twee naturen van Christus of wat Prof. Waterink daarover schijnt te leeren, hij heeft daar part noch deel aan. Zoo kettersch mocht zijn, wat Prof. Schilder leert over de pluriformiteit der kerk, dan is in elk geval niemand nog bij de bevoegde instanties geweest om hem over zulke ketterij aan te klagen.

"Het eenige, dat deze Amerikaan naar voren weet te brengen is de gemeene gratie. 'In sommige opzichten heeft de Kamper hoogleeraar meeningen, die overeenkomen met die van mannen, wier meeningen veroordeeld zijn door onze Synode van 1924 en die daarom niet langer lid zijn van de Christelijke Gereformeerden in Amerika'."

"Ds. Kuiper is niet zoo beleefd, eens precies te zeggen waarin die meeningen overeenkomen. (En hij zou 't ook niet kunnen. H.H.). De Amerikaansche Gereformeerden moeten het maar doen met enkele woorden van dezen hoogstaanden scribent. Zij moeten Dr. S. op zijn gezag zoo kettersch verklaren, dat hij niet preeken mag — een Gereformeerd hoogleeraar in volle rechten —, moeten hem op zijn gezag zoo gevaarlijk achten dat hij geen lezingen houden mag, de dog-

maticus van onze Theol. School —, ja, deze man, die aan de A. R. Partij onschatbare diensten bewezen heeft door zijn optreden tegen de NSB., die een zeer groote plaats heeft in onze kerken, die op allerlei terrein bouwen mag aan Gods Koninkrijk, deze man is zoo gemeen, dat hem de toegang tot Amerika moet worden ontzegd.

“Arme Gereformeerde Kerken, die met dezen man zoo opgescheept zijn. Of we zouden liever zeggen: arme Amerikaansche Gereformeerden, die zoo voorgelicht worden. Arme Synode van Kalamazoo, uw beslissingen zijn zoo onschriftuurlijk — volgens den gedachten gang van Ds. Kuiper althans — dat een rustige discussie op de basis van Gods Woord hen in gevaar mocht brengen”.

Het is duidelijk, dat ds. V. verontwaardigd is, beide over het artikel van Ds. Kuiper en over de opname er van in de “Heraut”.

En dat is te begrijpen, als men althans niet zoo vooringenomen is tegen Dr. Schilder, dat men alles, wat *Heraut* en *Credo* publiceeren mooi kan vinden.

’k Had liever gezien, dat Ds. V. Ds. Kuiper niet telkens had aangeduid door “deze Amerikaan”. Zijn Amerikaan-zijn heeft hier niets mee te maken. En de uitdrukking maakte op ons een soortgelijken indruk als “die onbesnedene Filistijn.”

En Amerikanen zijn, in vergelijking met Nederlanders, niet een soort van onbesnedene Filistijnen.

’k Wil nog even terugkomen op de opmerkingen door Ds. H. V. over mijn schrijven “uit de verte” gemaakt.

Mooi vind ik het niet van hem, dat hij “het waagt” om te betwijfelen of ik wel mijn eigenlijke meening te kennen gaf, toen ik schreef, dat er geen genoegzame grond is voor de overtuiging, dat Dr. Schilder onze zijde zou kiezen in het geding over de gemeene gratie alhier.

Hij heeft voor dien twijfel ook hoegenaamd geen grond.

Wel meent hij iets gevonden te hebben, waardoor hij dit “waagstuk” meent te kunnen rechtvaardigen. Hij schrijft immers:

“Want in de eerste plaats heeft de ‘Standard Bearer’ vroeger reeds herhaaldelijk Dr. Schilder voor zijn gevoelens geannexeerd, terwijl in de tweede plaats Ds. Hoeksema in hetzelfde artikel Prof. Schilder laat zeggen (als antwoord n.l. op een artikel in *The Banner*, dat Prof. S.’s komst niet gewenscht is): ‘Kook dan in uw eigen sop maar gaar, als ge toch zoo ingenomen zijt met uw eigen theorieetjes en puntjes, dat ge voor niets *anders* meer ooren hebt’. men voelt dit klopt niet heelemaal op elkander”.

Wat nu het eerste betreft, ik ben benieuwd om van Ds. V. te vernemen, waar ik ooit Dr. S. zóó voor mijn gevoelens geannexeerd heb, dat men er uit zou

kunnen afleiden, dat ik meende, dat Dr. Schilder onze zijde koos in het geding over de gemeene gratie. Ik geloof niet, dat zoiets te vinden is in hetgeen ik heb geschreven, om de eenvoudige reden, dat ik, ofschoon ik mij verblijd over de kentering in Nederland op dit punt, altijd nog gemeend heb, dat er geen genoegzame grond bestaat, om te beweren, dat Dr. Schilder onze zijde zou kiezen. En als ik dit schrijf, dan geef ik niet alleen mijn eigen overtuiging te kennen, maar ook die van alle Protestantsche Gereformeerden, die eenigszins met Prof. Schilder’s gedachten op dit punt bekend zijn. Ik gaf juist *zeer precies* mijn meening weer in hetgeen ik schreef.

En wat het tweede betreft, als Ds. V. van zijn “gevoel”, dat dit toch niet heelemaal klopt met hetgeen ik eerst schreef, zich ook met zijn “verstand” reenschap wil geven, dan vertrouw ik, dat hij zelf zal toestemmen, dat dit wel heelemaal klopt. Of kan Ds. V. zich de mogelijkheid niet indenken, dat Prof. Schilder iets *anders* zou leveren in zijne lezingen voor ons dan in de “Drie Punten” wordt geleeraard, zonder dat hij onze zijde zou kiezen?

De tweede opmerking van Ds. Veldkamp, waarop ik terug wil komen, betreft die “achterbuurten-taal” van mij. Letterlijk schrijft hij:

“Minder moeilijk valt het een oordeel uit te spreken over de Amerikaansche methoden van polemieken. Als de ‘Standard Bearer’ uitroept: dit is ‘laffe’ kleinzielige, enghartige, onchristelijke taktiek’, dan doet mij dit aan achterbuurten denken, waar men ook een bewonderenswaardige vaardigheid in het gebruiken van adjectieven aan den dag weet te leggen”.

Nu mag ik in de eerste plaats wel opmerken, dat indien de door mij gebruikte adjectieven Ds. V. *werkelijk* aan achterbuurten deed denken (iets, dat ik “waag” te betwijfelen), dan is van tweeën één waar: óf die achterbuurten zijn aanmerkelijk geciviliseerd, sedert ik ze kende, nu ruim veertig jaren geleden, óf Ds. V. weet van die achterbuurten letterlijk niets af.

Maar bovendien, als mijn woorden Ds. V. *werkelijk* aan de achterbuurten deden denken, dan is dit een slecht teken. Moet ik daaruit afleiden, dat men in de “voorbuurten”, in de “beschaafde” kringen ook van Gereformeerden de dingen niet meer bij hun naam durft te noemen, liever spreekt van “ik waag het te betwijfelen”, “deed mij aan achterbuurten denken”, etc.? De woorden, die ik bezigde, zijn immers goed Hollandsch? Het zijn immers ook geen ruwe woorden, die in beschaafde kringen niet mogen worden gehoord? Het eenigste, dat tegen hen in te brengen is, is dat ze de waarheid duidelijk uitdrukken.

En ik had het immers niet over een persoon, maar over zijn in dit geval gevolgde *taktiek*?

Ik wist waarlijk niet, dat het achterbuurtsch was om te spreken van laffe, kleinzielige, enghartige en onchristelijke taktiek. En ik geloof er ook thans nog niets van.

Mijne woorden blijven dus staan, ook al behoort de Standard Bearer waarlijk niet naar vorm en inhoud slechts in de achterbuurten thuis, tenzij ze als onwaar moeten worden veroordeeld.

En dat ze waar zijn, wil ook Ds. V. niet ontkennen. Hij doet het tenminste niet.

Laf, d.w.z. van geen moed getuigend, noemde ik de taktiek van Ds. Kuiper, omdat hij voor de komst van één man bevreesd bleek te zijn.

Kleinzielig heete ik zijn taktiek, omdat ze getuigde van uitsluitende ingenomenheid met de kleinere dingen (eigen kerkje, synodale uitspraken), die geen oog heeft voor de grootere dingen (Gods Woord, de Gereformeerde belijdenis, de waarheid). Om eigen kerkje en eenmaal aangenomen punten mag de waarheid niet breder en rijker worden ontwikkeld.

Enghartig is die taktiek, omdat ze te bekrompen is, om binnen den kring van wat officieel als Gereformeerd aanvaard is, ruimte te laten voor andere voorstellingen. Men wil er zelfs niet eens naar luisteren!

Onchristelijk mag deze taktiek worden genoemd, omdat ze iemand onverhoord en lichtelijk wil veroordeelen, en hem thans reeds als een veroordeelde wil behandelen.

Overigens is het minder gepast om van uit de hoogte te spreken over "Amerikaansche methode van polemiëvoeren". De Nederlandsche polemiëpot is niet minder, vooral niet minder zwart dan de Amerikaansche polemiëketel. Daarvan zou ik nog wat staaltjes kunnen vertellen.

Eindelijk nog de opmerking van Ds. V. aangaande mijn vraag of misschien Dr. Hepp ook iets met dit schrijven van Ds. Kuiper te doen zou hebben gehad.

Ds. V. schrijft hierover:

"En zeer beslist beneden peil acht ik de suggestie van de 'Standard Bearer' dat Prof. Hepp in dit alles wel de hand zal gehad hebben, die, zooals het heet zich zoo bezorgd maakt 'over de handhaving van zijn zoo geliefd gemeene-gratie-theorietje'. Als de schrijver daarop laat volgen: 'Ik beweer niet, dat zelfs dit het geval geweest is. Maar men moet soms vragen om achter de waarheid te komen', dan denk ik in de eerste plaats aan het woord van den Prediker: 'Indien de slang gebeten heeft, eer de bezwering geschied is, dan is er geen nuttigheid voor den allerwelsprekendsten bezweerder'". . . .

't Is waar!

Dr. Dooyeweerd en Dr. Vollenhoven zijn gebeten.

Ds. De Graaf is gebeten.

Mr. A. Janse is gebeten.

Dr. Schilder werd gebeten. Eerst in Nederland. Thans hier.

Heeft men de slang al bezworen? Het wordt wel tijd.

Heeft Ds. V. hierover geen oog?

Mijn verantwoording over de vraag, die ik in het publiek stelde, of misschien Dr. Hepp hier ook achter zat, is deze:

1. In 1923 werden onze tegenstanders gesteund door Dr. Hepp, en gaf hij zijn "voorlichtende" brochure uit over de gemeene gratie, "om zijne vrienden in Amerika niet gedurig teleur te stellen." Hij wist van onze zaak destijds niets af, behalve dan hetgeen hij uit een boekje van Van Baalen had opgediept. Van onze geschriften nam hij geen kennis. Van ons antwoord op zijne brochure nam hij niet de minste notitie.

2. Het is bekend, hoe de heeren H. H. Kuyper en Hepp zich op de Synode van Amsterdam, 1936 beriepen op hetgeen de Synode van Kalamazoo in 1924 had gedaan. Men moest den Christelijke Gereformeerden Kerken geen slag in het aangezicht geven!

3. Gelet op de houding, die Dr. Hepp tegenover Dr. Schilder in den laatsten tijd heeft aangenomen, vereischt het zeker geen waarzeggenden geest om te concludeeren, dat het Dr. Hepp minder aanstaat, dat Dr. Schilder naar Amerika zal trekken, vooral als deze ook nog de "geschillen" zal bespreken.

4. In het licht van dit alles acht ik het geheel niet onmogelijk, dat Dr. Hepp ook invloed heeft geoefend op Ds. Kuiper in het schrijven van zijn artikel tegen de komst van Dr. Schilder.

5. Door de opname in de *Heraut* van Ds. Kuiper's artikel ben ik hierin nog gesterkt geworden, alsmede in de overtuiging, dat het heelemaal niet "beneden peil" is, om hierover een publieke vraag te doen.

Ds. V. schrijft, dat het beter zou geweest zijn, om Dr. Hepp in een privaat schrijven persoonlijk hiernaar te vragen!

Alsof Dr. Hepp, die nooit notitie neemt van hetgeen wij in het publiek schrijven, ons op zulk een brief zou antwoorden!

Daarom is het beter openlijk hiernaar te vragen.

Heeft hij hoegenaamd geen invloed geoefend op het schrijven door Ds. Kuiper van het bewuste artikel, laat het hem openlijk zeggen. Wij nemen gaarne zijn antwoord op.

Heeft hij er wel mee te doen, dan is het beter, dat ieder het weet.

En laat Ds. Veldkamp eens publiek zijn opinie geven over de opname van het bewuste artikel in de *Heraut*.

H. H.

WEDDING ANNIVERSARY

On Tuesday, January 24, 1939, our dear parents

FRANK BATTJES and DENA BATTJES—Postema

hope to commemorate the 50th anniversary of their marriage. We are grateful to our Heavenly Father for having spared them these many years. Our prayer is that He may continue to lead them with his favor as He has led them in the past.

Mr. and Mrs. Henry Battjes
Mr. and Mrs. Evert Van Kuiken
Mr. and Mrs. Peter Ferenga
Mr. and Mrs. Herman Battjes
Mr. and Mrs. Louis Battjes
Mr. and Mrs. Clarence Battjes
and 13 Grand-children

Open House January 24 (afternoon 3 to 5 evening 7 to 9)
at 724 Thomas St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Dat Gods Goedheid Particulier Is

IX. De Doorlopende Leer Der Schrift. (4).

Wenden we ons tot het Nieuwe Testament met de vraag, welke Gods houding of gezindheid moge zijn tegenover eene goddelooze wereld buiten Christus, dan wordt onze aandacht allereerst getrokken door hetgeen we lezen in het bekende eerste hoofdstuk van den brief aan de Romeinen.

Dit hoofdstuk vanaf het achttiende vers tot het einde is van des te meer belang voor ons doel, omdat het ons wijst op Gods houding tegenover dezelfde heidenwereld, als waarvan gesproken wordt in Hand. 14: 16, 17. In deze laatste plaats wordt gezegd, dat God in de veledene tijden heeft laten wandelen in hunne wegen *al de heidenen*. In het eerste hoofdstuk van den brief aan de Romeinen wordt ons herhaaldelijk gezegd, dat God deze heidenen heeft *overgegeven*. In de Handelingen wordt ons geleerd, dat God Zichzelfen nochtans niet onbetuigd heeft gelaten aan die heidenwereld; in Romeinen, dat Gods onzienlijke dingen van de schepping der wereld aan uit de schepselen worden verstaan. In de Handelingen lezen we, dat God goed deed van den hemel, regen en vruchtbare tijden gevende, vervullende de harten met spijs en vroolijkheid; in den brief aan de Romeinen wordt ons desniettemin medegedeeld, dat Gods toorn van den hemel geopenbaard werd over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onderhouden.

We zullen op Hand. 14:16, 17, één der draden in het drievoudig snoer van Ds. Zwier, in een ander verband wijzen.

Thans vestigen we allereerst de aandacht op het onderwijs, dat we ontvangen in Rom. 1.

Eigenaardig is, dat Dr. A. Kuyper in de laatste helft van dit hoofdstuk der Heilige Schrift één der klassieke Schriftuurplaatsen vindt voor zijne voorstelling der "Gemeene Gratie".

Voor wie onbevangen dit hoofdstuk leest kan dit slechts verwondering baren.

Vanaf het achttiende vers toch spreekt dit hoofdstuk van niets anders dan Gods vreeselijken toorn. Het zegt ons, niet slechts, dat God schrikkelijk toorn tegen de goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, maar dat die toorn van den hemel ook in de historie *geopenbaard wordt*. Het wijst op den grond voor dien brandenden toorn Gods en zijn openbaring van den hemel: de goddelooze menschen hebben, God kennende, Hem als God niet willen danken en verheerlijken. En het beschrijft ons de vreeselijke werking van dien toorn in zijne openbaring, en al de ellende en liederlijkheid der goddelooze menschen, die van die werking des toorns Gods het gevolg is. Van niets anders dan toorn Gods lezen we hier. Hoe ter wereld, zoo

klassieke plaats vinden voor zijn leer der gemeene gratie?

Als we een antwoord op deze vraag zoeken, ontdekken we al spoedig, dat dr. Kuyper's gevolgtrekkingen uit dit gedeelte der Schrift van het begin tot het einde berusten op inleggen inplaats van uitleggen, op veronderstellingen inplaats van feiten.

Hij schrijft:

"Dit nu (dat de toorn Gods rust op de wereld, H.H.) noopt tot de vraag, of die wereld der menschen kinderen, die zich op deze en geen andere wijze door alle eeuwen en onder alle hemelstreek geopenbaard heeft, haars ondanks, of wel willens en wetens, in dien jammerlijken toestand verzonk. Stel toch voor een oogenblik, dat na den val de verduistering van 's menschen godsdienstig, zedelijk en verstandelijk bewustzijn tot den einde toe ware doorgegaan, zoodat hij onmiddellijk in de diepte van het voleinde verderf ware doorgezonden, zoo zou er in dezen verdierlijken en duivelschen toestand der wereld niets zijn, dat ons bevreedden kon. Deze wereld zou dan onmiddellijk *de hel zelve* zijn geworden, en dat in zulk een helschen staat de menschenwereld niets dan dood, verderf en ongerechtigheid kon vertoonen, spreekt vanzelf. Wie verwacht van den tijger dat hij *niet* zal dooden, wie van den wolf dat hij *niet* zal rooven, wie van den sperwer, dat hij *niet* zal loeren op de duif?" De gemeene Gratie, I, 407.

Als Dr. Kuyper aldus redeneert, en dat doet hij zeer dikwijls in zijne werken, als hij allerlei vragen en veronderstellingen in den tekst indraagt, waarop hij ook zelf een antwoord geeft, dan is het zaak, dat we scherp op zijne redeneeringen letten en dat wel in het licht van het Schriftgedeelte dat hij bespreekt. Doen we dat, dan bemerken we hier reeds, dat hij geheel afwijkt van den besproken tekst. Let er toch op:

1. Dr. Kuyper draagt de gedachte hier in den tekst in, dat, indien na den val de verduistering des menschen ten einde toe ware doorgegaan, de wereld onmiddellijk *de hel zelve* zou zijn geworden. Dit gaat van de *veronderstelling* uit, dat aan het *begin* (bij Adam en Eva) het verderf reeds *ten einde toe* kon doorwerken. Dan hadden we echter geen "wereld", maar een hel "met twee menschen" gehad. De tekst weet hier niets van en doet zelfs de vraag, die Kuyper hier stelt niet opkomen.

2. Dr. Kuyper draagt, op grond van bovengenoemde veronderstelling, de gedachte in den tekst in, dat het verderf niet zoo snel mogelijk is doorgegaan in zijne werking. De redeneering van Dr. Kuyper is duidelijk:

- Ware het verderf wel zoo snel mogelijk doorgegaan, de wereld ware een hel geworden.
- De wereld is geen hel geworden.
- Het verderf is niet zoo snel mogelijk doorgegaan.

valt ook heel de redeneering. Maar let er op, dat Rom. 1:18-32 juist leert, dat het verderf wel zoo snel mogelijk om zich heengreep. Alleen maar, *de doorwerking van het verderf kon niet sneller gaan dan de ontwikkeling van ons geslacht*. Hier spreekt Dr. Kuyper den tekst reeds tegen.

3. Dr. Kuyper draagt de gedachte ten slotte reeds hier in den tekst in, dat de "wereld" dus *meevalt*. Ze is niet zoo slecht als we zouden vermoeden. De tijger doodt niet, de wolf roofd niet, de sperwer loert niet op de duif. Maar Rom. 1:18-32 leert ons in de sterkste termen, dat de tijger *wel* doodt, de wolf *wel* roofd, de sperwer *altijd* op de duif loert. En zoo laat Kuyper ons in Rom. 1 precies het tegenovergestelde lezen van hetgeen er staat. Wat de Schrift hier met zoo grooten nadruk leert, wordt hier even in zijn tegendeel omgezet!

Welnu, zoo krijgt Dr. Kuyper ruimte in den tekst voor de "gemeene gratie".

Paulus bedoelt hier eigenlijk te leeren, dat de "wereld" *meevalt*!

En voor dit "meevallen" der wereld beroept hij zich nu op hetgeen er in den tekst staat. Hij schrijft verder:

"Juist met het oog daarop (dat de wereld zoo *meevalt*! Alsof de apostel in dit hoofdstuk hierop ook maar van verre het oog heeft! H.H.), zegt nu de apostel ons, dat alzoo de toestand van den in zonde gevallen mensch volstrekt *niet* is (alsof heel het hoofdstuk ons niet juist beschrijft hoe de toestand van den gevallen mensch *wel* is! H.H.). Dit spreekt hij het sterkst uit in vs. 32 in deze woorden: 'Dewelke, daar zij het recht Gods weten' ". *De Gemeene Gratie* I, 407.

Nu lette men er wel op, dat Dr. Kuyper hier slechts een zeer klein gedeelte aanhaalt van vs. 32. Daardoor en juist daardoor alleen kan hij den indruk laten, dat Paulus hier eigenlijk bedoelt te leeren, dat de natuurlijke, in zonde gevallen mensch nog *meevalt*, dat hij nog niet geheel verduisterd is, dat hij het recht Gods immers nog weet, en dat er dus een stuitende werking der gemeene gratie moet zijn, waardoor de gevallen mensch niet geheel in zonde en dood ondergaat. Intusschen is dit juist niet de bedoeling van den apostel. Hij leert niet, dat de natuurlijke mensch nog *meevalt*, maar dat hij geheel bedorven is. Hij leert niet, dat hij *nog zoo goed* is, dat hij het recht Gods weet, maar dat hij *zoo slecht* is, dat ofschoon hij het recht Gods weet (dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn), hij toch de zonde doet, en ook zelfs behagen schept in hen, die de zonde doen. Dat is vs. 32: "Dewelke, daar zij het recht Gods weten, namelijk, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn, niet alleen dezelve doen, maar ook mede een welgevallen hebben in degenen, die ze doen". Dit is geheel iets anders dan hetgeen Kuyper er van maakt.

Naar dezelfde methode van Schriftuitlegging vindt

Dr. Kuyper in de afgoderij, waarvan de apostel in dit hoofdstuk spreekt, een bewijs van algemeene genade. De apostel beschrijft het als een gruwel, dat de goddelooze mensch de heerlijkheid des onverderfelijken Gods heeft veranderd in de gelijkenis van een schepsel. Dat hij zich nederbuigt voor een stom beest of kruipend dier, is gevolg van zijn verdwazing onder den toorn Gods, het eerste stadium van zijn verliederlijking. Doch Kuyper vindt hier gemeene gratie. Lees slechts:

"Vooral dit feit nu (dat de mensch de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd heeft in het beeld van een verderfelijk creatuur, en daarvoor knielt, H.H.) is voor het eerste inzicht in de algemeene genade van het grootste gewicht.

"Twee stukken toch zijn hierbij scherp in het oog te vatten. Vooreerst dit, dat de afgoderij zelve het bestaan der algemeene genade na den zondeval bewijst. Immers alle afgoderij getuigt van een behoefte om te aanbidden. Een dier aanbidt God niet, maar pleegt ook geen afgoderij. Het leeft en bestaat geheel buiten alle denkbeeld van of drang tot godsdienst. En ook de verlorenen in de hel aanbidden wel den Eeuwige niet, maar plegen evenmin afgoderij. Juist zooals het met de duivelen is. Want wel kennen de duivelen de neiging om zich te *laten* aanbidden. Maar zelve een ander voorwerp aanbidden kunnen ze niet. Stel dus, dat de zonde onbeteugeld en zonder gestuit te worden, ook ons menschelijk geslacht aanstonds tot algeheele en finale verwarring en verdierlijking had gebracht, zoo zou er nooit afgoderij hebben *kunnen* opkomen. Het feit zelf, dat er allerwegen waar menschen woonden, afgoderij, opkwam, is alzoo het bewijs, dat de drang tot aanbidding in den mensch stand hield; en dit had niet zoo kunnen zijn, indien niet de algemeene genade zijn algeheele verwildering had gestuit en tegengehouden." Idem, p. 408, 409.

Nu liggen aan deze laatste conclusie allerlei verkeerde veronderstellingen ten grondslag, zooals b.v., dat de duivelen geen afgoderij plegen, omdat in hen de zonde niet werd gestuit, dat er in hen geen Godsbesef is, zoowel als in den goddeloozen mensch, dat er in de hel geen erkenning zal zijn van den levenden God als GOD, dat de mensch, zonder algemeene genade een dier of duivel geworden zou zijn. Doch we willen hier thans niet in den breedte op wijzen. Dit ééne willen we slechts aantoonen, dat Dr. Kuyper langs een omweg van redeneering tot een conclusie komt, die lijnrecht ingaat tegen de duidelijke woorden van den tekst, dien hij bedoelt te verklaren. Let er slechts op:

Dr. Kuyper leert hier: dat de mensch nog afgoderij bedrijft is een bewijs van algemeene genade.

De Schrift leert hier: dat de mensch zich nederbuigt voor mensch en beest en kruipend dier, is een bewijs van Gods toorn, waardoor de mensch, die God niet wil erkennen, dienen en danken, verdwaasd wordt.

Doch langs dezen weg draagt Dr. Kuyper de gedachte van gemeene gratie, die aan den tekst geheel vreemd is, in dit hoofdstuk van den brief aan de Romeinen in.

En zoo bereidt hij ons ook voor op de verklaring, dat het woord *overgeven* dat tot driemaal toe in dit gedeelte der Schrift voorkomt, *inkrimpen van gemeene gratie* aanduidt.

“Dit nu verklaart de apostel Paulus (het feit, dat de natiën van kwaad tot erger voortgingen, H.H.) daaruit, dat het Gode behaagd heeft zijne ‘gemeene gratie’ te doen *inkrimpen*. De gemeene genade was verruimd na den Zondvloed, nu kromp ze weer in, en dat weer inkrimpen van de gemeene gratie teekent ons de apostel in deze woorden, dat God ons menschelijk geslacht ‘heeft overgeven in een verkeerden zin’”. Idem, p. 411.

Afgedacht nu nog van het feit, dat “overgeven” iets anders beteekent dan doen inkrimpen van gratie, komt Dr. Kuyper hier toch verkeerd uit met zijne verklaring.

Immers wil hij, dat de voornaamste vrucht der gemeene gratie wel moet worden gevonden in het *Godsbesef*, dat door de heidenen wel misbruikt werd en in verkeerde richting, de afgoderij, werd aangewend, maar dat toch door Gods gemeene gratie in het hart ook van den heiden werd gewerkt.

Nu zouden we natuurlijk verwachten mogen, dat bijaldien die gemeene gratie werd ingetrokken en hoe langer zoo meer werd beperkt, de heidenen dit Godsbesef hoe langer zoo meer zouden verliezen, tot ze ten slotte in dit opzicht de dieren gelijk waren geworden.

Doch dit komt niet uit.

Niet slechts toch is het een feit, dat het in Griekenland en Rome, ook toen deze natiën reeds waren “overgegeven”, nog altijd krioelde van afgoden, waaruit immers de “gemeene gratie” eerst moest worden bewezen, maar ook lezen we juist aan het eind van dit betekenisvolle hoofdstuk (vs. 32), dat degenen, die deze dingen doen (de gruwelen in de voorgaande verzen beschreven), *nog altijd het recht Gods weten!*

Dat loopt dus niet los.

Eerst is het feit, dat de heidenen het recht Gods weten, een vrucht van gemeene gratie.

Dan heet het, dat de gemeene gratie tot driemaal wordt ingekrompen.

En dan weten de heidenen het recht Gods nog!

Doch we verstaan nu eenigszins, hoe Dr. Kuyper tot de voorstelling komt, dat Rom. 1 een der klassieke Schriftuurplaatsen voor de gemeene gracie moet worden geacht.

Wie echter niet zijn eigen redeneering op den voorgrond stelt, maar de Heilige Schrift laat spreken, vindt in dit hoofdstuk iets geheel anders dan algemeene ge-

nade. Precies het tegenovergestelde wordt ons hier geleerd. Inplaats van algemeene genade spreekt de Schrift hier van Gods toorn over de goddeloozen; inplaats van een stuiten der zonde lezen we hier van een daad Gods, waardoor Hij overgeeft in steeds dieper zonde; inplaats van een mensch, die meevalt, leeren we hier den mensch kennen in al zijn liederlijkheid en bederf.

Ook in dit Schriftgedeelte is er geen plaats voor Zwier's algemeene goedheid Gods, noch ook is er plaats voor deze “goedheid” naast den toorn, waarvan dit gedeelte der Schrift ons spreekt. Immers gaat het hier niet over een toorn, die straks, in de eeuwigheid geopenbaard wordt, maar die thans, in den tijd in zijne werking over de goddelooze wereld gezien wordt.

Zeker, de goddelooze van Rom. 1 heeft een Godsbesef. God laat Zichzelf niet onbetuigd. Hij openbaart Zich in de werken Zijner handen en Zijne onzienlijke dingen worden van de schepping der wereld aan uit de schepselen verstaan en doorzien. Hetgeen van God kennelijk is, is in den gevallen en zondigen mensch openbaar, want God openbaart het hem. Doch nergens wordt ons hier of elders in de Schrift geleerd, dat deze kennis van God een soort genade, gratie, goedheid Gods is jegens den goddelooze. We kunnen wel liefelijk bazelen van “gaven, die we verbeurd hebben” en “zegeningen, die God niet gehouden is den zondaar te schenken”, doch die taal past zeker niet bij hetgeen we lezen in Rom. 1. Daar wordt ons dit Godsbesef niet geteekend als een “verbeurde gave”, nog veel minder als een “zegen”, maar als een obligatie, om God te danken en te verheerlijken. Ware de gevallen mensch een dier geworden, er kon niet van hem worden verwacht, dat hij God welbewust zou dienen en grootmaken. Thans staat hij als redelijk-zedelijk schepsel, God kennende, onder de verantwoordelijkheid om God als GOD te verheerlijken en te danken. En zelf beschouwt de goddelooze deze Godskennis dan ook niet als een zegen. Hij begeert haar niet. Hij wil haar niet. Hij zegt in zijn hart, dat er geen God is. Al zijne gedachten zijn, dat er geen God is!

Juist het feit, dat hij God kent en Hem als God niet wil danken en verheerlijken, maakt hem dan ook het voorwerp van Gods toorn. God vertoornt Zich schrikkelijk, beide over de aangeborene en werkelijke of dadelijke zonden. Als de mensch dan ook de waarheid in ongerechtigheid te onder houdt, dan wordt Gods toorn van den hemel geopenbaard over al die ongerechtigheid en goddeloosheid der menschen. Die toorn wordt openbaar in zijne werking. En de werking van dien toorn is Gods vloek. Die vloek stoot weg. En dan wordt de goddelooze, die God niet wil dienen of verheerlijken, eerst dwaas. Afgoderij is geen bewijs van gratie, maar resultaat van de inwerking van Gods toorn op den mensch, die weigert den levenden God te danken en als God te erkennen. God vernedert den

mensch, die zichzelf wilde verhoogen. God maakt hem dwaas, die zich voorgeeft een wijze te zijn. God doet den mensch, die den levenden God niet wil erkennen, die zelf "als God" wil zijn, zoo dwaas worden, dat hij zich alsnu nederbuigt voor 't brute beest en 't kruipend dier! Gods toorn wordt van den hemel geopenbaard.

En die toorn werkt door.

Er is geen gemeene gratie, die inkrimpt, maar een goddelijke toorn, die doorwerkt ten einde toe. Steeds verder stoot die toorn den goddelooze weg. Steeds dieper drukt die toorn in het verderf. Dit is de beteekenis van het tot driemaal toe herhaalde "overgegeven", dat we in dit hoofdstuk lezen. Ook dit is geen puur negatieve gedachte. Het woord beteekent niet: "laten gaan". Het duidt aan eene werking van Gods toorn, waardoor de goddeloozen steeds verder afdwalen op hun goddelooze wegen. Ze hebben de waarheid Gods veranderd in leugen. Ze hebben het schepsel gediend en geëerd boven den Schepper, Die alleen te prijzen is in der eeuwigheid. Welnu, God wil in Zijn heiligen toorn, dat die vreeselijke leugen nu ook *als leugen* in het licht trede. Daarom geeft Hij hen over. Hij doet dat door de begeerlijkheden hunner harten. Zijn toorn werkt wegstootend, vloekend, verdervend op die begeerlijkheden in. En zoo komt die begeerlijkheid tot openbaring in allerlei liederlijkheid. Ze bedrijven onreinigheid. Ze onteeren hunne lichamen onder elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, vrouwen op tegen-natuurlijke wijze bevrediging harer vuile lusten zoekend. Ze blijken vervuld te zijn met alle ongerechtigheid, hoererij, boosheid, gierigheid, kwaadheid. Ze zijn vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid. Ze openbaren zich als oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hoovaadigen, laatdunkenden, vindere van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam, onverstandigen, verbondsbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen.

Alles werking van Gods wegstootenden toorn en groote verbolgenheid tegenover de goddeloozen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden!

Wie heeft bij het lezen van dit hoofdstuk nog den moed om te spreken van een algemeene goedheid Gods?

En ook in het Nieuwe Testament vinden we nergens andere taal. Van eene genade, gunst, goedheid, zegen Gods over de goddeloozen weet het Nieuwe Testament eenvoudige niets. Wie in den Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven, maar die den Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien; de toorn Gods blijft op hem, Joh. 3:36. God ontfermt Zich diens Hij wil en Hij verhardt dien Hij wil, Rom. 9:18. De Schrift zegt tot Farao, dat Hij hem heeft verwekt om de bekendmaking van Zijn toorn en macht te dienen en Zijn Naam te doen verkondigen op de gansche aarde. En tot dat doel verdraagt Hij de vaten des toorns met vele lankmoedigheid, Rom. 9:17, 22, 23. Daarom verkregen

de uitverkorenen dan ook wel het heil, maar de anderen zijn verhard geworden. God gaf hun een geest des diepen slaaps, oogen om niet te zien, ooren om niet te hooren. *Hun tafel* werd hun tot een strik, en tot een val en tot een aanstoot en tot eene vergelding, Rom. 11:7-9. De dingen in de wereld geschieden door gelijkenissen, opdat degenen, die buiten zijn, ziende mogen niet zien en niet bemerken, en hoorende mogen hooren en niet verstaan, opdat zij zich niet te eeniger tijd bekeeren, en hun de zonden vergeven worden, Markus 4:11, 12. Daarom kunnen ze niet gelooven, omdat Jesaja gezegd heeft: Hij heeft hunne oogen verblind, en hun hart verhard; opdat zij met de oogen niet zien, en met het hart niet verstaan, en zij niet bekeerd worden en God hen geneze, Joh. 12:39, 40. En God wederstaat immers de hoovaadigen, maar den nederigen geeft Hij genade, I Petrus 5:5.

Nu kan Zwier dit alles wel willen ontkennen. Hij mag spreken van een onderscheid tusschen "zaligmakende" en "niet-zaligmakende" genade. Maar hij moet niet vergeten, dat al deze dingen, waarvan de Schrift spreekt als openbaringen van Gods toorn, plaats hebben in den tijd, op aarde, in en door de tijdelijke dingen, die ook de goddelooze ontvangt in dit leven. In en door de dingen dezer tegenwoordige wereld toorn God en openbaart Hij Zijn toorn in den vloek, stoot Hij den goddelooze weg, maakt Hij hem dwaas, ellendig, liederlijk, leidt Hij hem naar het verderf, verhardt Hij hem, doet Hij zijn tafel, zijn eten en drinken, zijn voorspoed en weelde tot een strik hem worden en tot een val en aanstoot.

Wilde Ds. Zwier dit slechts erkennen, kon hij slechts zoover door de gemeene gratie nevelen, die thans zoozeer zijn verstand verduisteren en zijn inzicht belemmeren, heenzien, dat hij dit van harte kon toestemmen, hij zou niet aarzelen om met mij de doorlopende leer der Schrift te handhaven, dat Gods goedheid altijd particulier is.

En de enkele teksten, waarop hij zijn algemeene goedheid Gods tracht te fundeeren, zouden in hun eigenlijke beteekenis vanzelf worden opgeklaard.

Hierover handelen we in het vervolg.

H. H.

PROF. DR. K. SCHILDER

is to lecture in the Fuller Ave., Prot. Ref. Church on January 25 at 8:00 P.M., on the subject: "De Pluriformiteit der Kerk".

Men's League

De Binnenkameren

Er zijn in het paleis des Konings allerlei kameren. Daar is de gehoorzaal, waar de Koning audiëntie verleent, waar zijn onderdanen komen mogen om hun verzoeken den koning voor te leggen en zijn aangezicht zien. Zoo wordt er ook gesproken van de troonzaal, de raadskamer, spijs- en verblijfkamer, de schatkamer, de slaapkamer. En elk dier benamingen geven ons het verblijf des konings in zijn paleis van uit een verschillend oogpunt van zijn leven.

En nu spreekt de Heilige Schrift ook van de binnenkamer, en zelfs binnenkameren van den koning.

Zonder twijfel mag gezegd, dat die benaming doelt op de plaats waar de Koning op 't innigst leeft. Doelt op het harteleven van den koning.

Als we de beeldspraak eens los laten en die wijze van spreken toe zouden passen op den mensch dan zouden we mogen zeggen, dat des menschen binnenkamer zijn harteleven is, zijn binnenste en innigste leven.

Nu wordt er in de Heilige Schrift gesproken van de binnenkameren des Konings. Zie Hooglied 1:4. En die Koning is Jehovah, de God des Verbonds.

Nieuw Testamentisch gesproken is het God in den Heere Jezus Christus. En de binnenkameren van dien Koning zijn dan ook Zijn diepste hart. Van uit het oogpunt Zijner openbaring.

Deze tekst gezet hebbende in het raam van de geheele Godsopenbaring, doet ons een blik werpen in de plaats waar het diepe leven Gods geconcentreerd is, waar de liefde Gods opborrelt, opbruischt en jubelt van Verbondsmin. Het is Gods zingende en volzalige hart van liefde en vriendschap.

De Bruid, dat is, Israel en daarom de Kerk van Jezus Christus, had gesmeekt tot haar Bruidegom om door Hem getrokken te worden. Zij had uitgeroepen: Trek mij en wij zullen U naloopen. En daarop volgt: De Koning heeft mij gebracht in Zijne binnenkameren. Dus de Koning had dat gebed verhoord en Zijn bruid een blik laten slaan in Zijn Goddelijk hart van liefde en vriendschap.

Die plaats is verloren.

Adam woonde in die binnenkamer, doch slechts in aardsehen zin.

Toch woonde hij in de binnenkamer. De Heere God woonde in heel Zijn schepping en nog duidelijker en klaarder dan vandaag mag gezegd, dat de hemelen Gods eer vertellen en het uitspansel Zijn handenwerk. Ook stortte de dag aan den dag overvloedige sprake uit en de nacht aan de nacht toonde wetenschap. Doch er was temidden van al die sprake Gods in de wereld een plaats waar God nog duidelijker en klaarder Zijn

liefde liet zien, mitsgaders Zijn vriendschap en die plaats was de boom des levens. Daar woonde Adam en Eva in het hart van God. Daar "stelde Hij Zijn vriend'lijk hart" in aardsehen zin voor hen open en genoten het eerste menschenpaar de gemeenschap Gods zooals niets op aarde.

Doch dat is verloren.

Door moedwillige ongehoorzaamheid ontzegde Adam zich een plaats in die binnenkamer en moest hij er uit.

En zoo absoluut is zijn val, dat de mensch van nature nu walgt van die binnenkamer. Het staat er zoo bij, dat als men die binnenkamer schildert voor het zielsoog van den natuurlijken mensch, hij zich er van afwendt met een onbedwingbare afkeer.

Daarom moeten we er bij- en ingebracht door de trekkende liefde Gods.

En die trekkende liefde Gods is wedergeboorte en alles wat daaruit voortvloeit en voortvloeiën moet. Die liefde blijft trekken door de wedergeboorte tot geloof en bekeering en in de heiligmaking bereikt ze haar einde, heiligmaking nu gezien in haar compleet werk, lichaam en ziel insluitend. Is die voltooid dan wonen we in die binnenkamer.

Als we aangekomen zijn in die binnenkamer dan doen we een werk. Want de mensch is tot arbeid geroepen. En dat werk wordt door de Bruid geschetst uit tweeërlei oogpunt. We zeggen met opzet: tweeërlei werk en niet: twee werken. Het is ééne arbeid die we eeuwiglijk zullen volbrengen in die binnenkamer. Doch die arbeid heeft twee zijden. Het is de zaligheid van den uitverkoren mensch van twee verschillende zijden bezien. Gij zoudt mogen zeggen: het anthropologisch en het theologisch oogpunt, twee woorden die ons zeggen dat ge dezelfde zaak beziet uit het oogpunt van den mensch die gezaligd is en het oogpunt van God die den mensch gezaligd heeft en het einde is voor den mensch.

Het leven in die binnenkamer, beschouwd uit anthropologisch oogpunt, wordt in den tekst uitgedrukt door het jubelen der Bruid: Wij zullen ons verheugen en in U verblijden.

Verheuging is heerlijk, is zaligheid. En het is de zaligheid als effect van dien toestand wanneer alle begeerten en nooddrift vervuld zijn. Bijvoorbeeld, als een vogeltje zingt, nadat het gegeten en gedronken heeft. Spijs en vroolijkheid behooren bij elkaar en zijn aan elkaar verbonden als oorzaak en gevolg.

De Bruid heeft God gevonden in Jezus Christus haar Bruidegom. Overal in de Schrift wordt dat voorgesteld als een geestelijk eten en drinken. Denkt maar aan het Pascha en Heilig Avondmaal. Of die wonder-schoone uitdrukking in de Psalmen: "Verzadigd met Uw Goddelijk Beeld!"

Daar zit tweeërlei in. Eerstens, dat de mensch

zoo geschapen is, dat hij God moet hebben, God moet kunnen genieten, Hem zien en hooren, Hem ervaren en omhelzen. "To be apart from God is death!" Evenwel, "Thy likeness, Lord, when I awake shall satisfy my heart!" De gevleugelde uitdrukking onder Gods volk is eeuwen oud: Tenzij de mensch rust in God kan hij niet rusten. Tweedens zegt ons de tekst, dat God Zich dan ook zal geven, want de Bruid jubelt: Wij zullen ons in U verblijden! Ook die uitdrukking ziet de zaligheid uit het oogpunt van *des menschen* zaligheid. Ze geeft uiting aan het feit, dat er van uit het Hart Gods een werking zal uitgaan op den mensch die hem onuitsprekelijk gelukkig zal maken. Al de heerlijkheid van Gods deugdenbeeld zal onophoudend van uit God op den mensch stralen. Zoals de Psalmen het hebben: "Zult gij, door 't Goddelijk oog belonkt weer met uw schoonheid pralen!" Tot in alle eeuwigheid zal er van uit Gods troon, door middel van Jezus Christus den Heere, een werking uitgaan op de gezaligde gemeente die haar zalig zal doen zijn, vervullen zal met heerlijkheid, verzadigen zal en dronken doen maken van liefde. "Een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken!"

Daar is evenwel ook nog een andere beschrijving van het leven in die binnenkamer. En dan niet zoo, dat die andere beschrijving geen betrekking zou hebben op de verheuging en verblijding waarvan we alreede spraken, doch zoo, dat die andere beschrijving het toppunt geeft der hemelsche geneugten, de climax is van alle zaligheid. Als ze daarom pas tweedens genoemd wordt in den tekst heeft zijn oorzaak niet in het feit, dat die zaligheid een mindere is, doch dat zij een toespitsing is van die eerstgenoemde zaligheid. Zij is uiting van den zelfden arbeid, doch nu uit theologisch oogpunt. Daar komt nog bij, dat dit ook niet anders kan. Zoo wordt alle zaligheid eenvoudig ervaren. Eerst ziet men, dat men zijn God kwijt is vanwege gruwelijke overtreding; dat er een berghooge schuld is die ons met smart vervult en doet schreeuwen: Och, geef mij toch genade! En als die genade geschonken is, ziet men eerst en ervaart men eerst, dat God toch het eenigste is wat we behoeven; dat in Hem te bezitten alle nooddrift werkelijk vervuld is. En eerst dan klimt de jubel op tot zijn hoogste akkoorden van liefelijk zingen en kwinkelen.

En wat dan die hoogste en liefelijkste zangen zijn?

Deze: "We zullen Uwe uitnemende liefde vermelden, meer dan den wijn!"

O, geliefden, dat is onuitsprekelijk heerlijk. Jaagt daar toch naar! Daar vindt eindelijk uwe roeping haar schoonste vervulling. Dat is uw meest verrukkelijke arbeid in de luthoven Gods.

Uwe uitnemende liefde! Wat is zij?

Zij is het brandpunt van Gods Hart; zij is de uit-

gezochtste spijs des hemels. Zij is oorzaak, dat de Engelen Gods nooit moede of mat worden om in het Aangezicht te staren met aanbidding op de lippen die vloeit uit harten die branden van niet in te houden aanbidding. Die uitnemende liefde is de openbaring van het Geslachte Lam Gods.

En, och, laat ons toch hier niet weer anthropologisch worden en gaan bazelen van het voorrecht en den zegen die de mensch ondervindt. Gij *zijt* wel zalig door dat Lam en gij *wierd* wel *behouden* door dat Lam, doch dat is het groote einddoel van dat Lam niet.

Neen, maar dit is oorzaak van den jubel die de hemelen zal doen daveren tot in alle eeuwigheid: Dat Geslachte Lam zal U eeuwig doen zien *hoe lieflijk God is!*

De hoofdzaak in het geheele heelal met al zijn geschiedenis van zonde en genade, schuld en schuldvergiftenis is de openbaring van Gods liefde.

God wil hebben, dat alle redelijk-zedelijke creaturen zullen zien hoe aanbiddelijk schoon, heerlijk en lieflijk Hij is. Het gaat om God ter laatster instantie en eeuwiglijk.

Daarom is het dan ook, dat Calvijn dieper indruk gemaakt heeft op het hart des menschen dan Luther. De groote vraag voor Luther was: Hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Doch Calvijn redeeerde aldus: Hoe Komt God tot Zijn eer! En nu kan het best zijn dat wij hier de hoofdlijnen van Luther en Calvijn niet zuiver weergeven, dat we eenvoudig de massa nagepraat hebben. Als we dat deden, dan blijft de waarheid toch zoo staan, dat de mensch die er over uit is om Gods eer te beoogen, meer dan zijn eigen zaligheid, meer beantwoordt aan Gods hoogheerlijke doel Zijner schepping en herschepping, dan de mensch die altoos zich angstiglijk afvraagt: Zou ik er nog komen? Het gaat om God!

En de geloovige die het de Bruid nazeggen mag: We zullen Uwe uitnemende liefde vermelden, meer dan den wijn! is de gelukkigste aller stervelingen.

Uwe uitnemende liefde! Is ze niet uitnemend? God heeft in Jezus Christus getoond hoe groot Zijn liefde is. Ze toont ons, dat God de schuld der zonde tegen Hem Zelf bedreven, thuiszoekt bij Zichzelf in Jezus Christus. Zoo lief is God! Als er geen voorbidder meer is, dan heeft Zijn eigen arm Hem heil bereid. Als de uitverkorenen des eeuwigen doods schuldig zijn, gaat Hijzelf door Jezus Christus naar den eeuwigen dood om hem te verslinden tot overwinning.

Dat gaan we vermelden tot in eeuwigheid. En daarom zal er in de binnenkamer een reproductie zijn van Golgotha: het Lam dat staat als geslacht. Het zal er staan tot in alle eeuwigheid om de uitverkorenen te doen jubelen, al starende op dat Lam, al wijzende

naar dat Lam en al zingende: Gij hebt ons Gods gekocht!

Dat zullen we doen meer dan den wijn. O ja, de wijn is lieflijk. De wijn is tot verheuging, tot verheffing des levens. Het zal heerlijk zijn om God te genieten.

Doch alle kracht en genade, alle wijn en verrukking des hemels zal tot in alle eeuwigheid dienen om ons te doen jubelen: Gij, o God, Gij zijt waardig om te ontvangen alle lof en glorie en majesteit tot in eeuwigheid.

Vrage: Is dat te doen uitdrukking van Uw hoogste genietingen?

G. V.

Dr. K. Schilder En De "Drie Punten"

Het is van het hoogste belang, en het zal ons volk zeker interesseeren, te weten hoe deze voornamelijk Hollandsche Theoloog, Dr. K. Schilder denkt (en ook schrijft) over de punten van de Christelijke Gereformeerde Kerken, die ons wegens de loochening dier punten, uit de kerken hebben gebannen. Inzonderheid in de laatste maanden hebben we zeer nauwkeurig "De Reformatie" gelezen, inzonderheid de artikelen van Dr. Schilder. Beginnende verleden October, heeft Dr. Schilder ook laten publiceeren zijne "Verklaring van de Catechismus", die als een bijlage bij de "Reformatie" de lezers wordt aangeboden. En het was bij het lezen van deze verklaring der Catechismus, dat we meteen ietwat hebben gemerkt hoe Zijn Eerw. denkt over de Drie Punten "pronto". Ook zou zulk een gezegde, waarin afkeuring of goedkeuring wordt uitgesproken over eene officieele uitspraak van een zusterkerk zonder verklaring en toelichting, een oppervlakkige geest openbaren. En we weten uit zijne geschriften dat Schilder allerm minst oppervlakkig is. Hij wil exegetiseeren, redeneeren en concludeeren met de Schrift in de hand.

Nu weten we (tenminste in Amerika) hoe de Synode van Kalamazoo in hare derde uitspraak, die handelde over het goed doen van den verworpen goddelooze, enkele bewijsplaatsen aanhaalde. Onder andere aangehaalde plaatsen, wordt ook de tekst uit Rom. 2:14 en 15 aangehaald als bewijs dat de "on-wedergeborenen. . . hoewel onbekwaam tot het doen van zaligmakend goed, zulk burgerlijk goed kunnen doen", en verder, dat deze onwedergeborenen in het goed doen, dit alles kunnen doen doordat "God, zonder het hart te vernieuwen, zoodanigen invloed op den mensch oefent, dat deze instaat is zulke burgerlijke gerechtigheid te doen". Tot dus ver de quotatie. Wel heeft de Synode

geen verklaring aangeboden voor deze bewijsplaatsen, maar enkelen hebben het gewaagd toen de questie in geding kwam. Ook heeft Dr. A. Kuyper geschreven dat Rom. 2:14 gerekend wordt tot die plaatsen, die: "het meevallen van de lieden der wereld toelichten." (G. G. II, 18). Hoe dit ook zij, Dr. Schilder denkt er anders over, en hij geeft in zijne "Verklaring op de Catechismus" eene verklaring van Rom. 2:14, die dwars tegen de leering der Synode ingaat. En we moeten wel verstaan dat Schilder directelijk een aanval doet op de heeren die de algemeene genade uit die tekst willen concludeeren want hij schrijft: "Er zijn dogmatici, die dezen tekst te haastig lezen. Ze willen steeds maar weer een lofzang op de algemeene openbaring en de algemeene genade eruit halen. En dan is hun gladder redeneering al spoedig klaar: die heidenen,—zoo betogen ze dan—die heidenen hebben geen Sinai gezien, ze zijn dus niet met de letter der wet in aanraking gekomen, en "DUS" hebben ze hetgeen ze hebben alleen door algemeene openbaring; ze vallen dus nog wel mee; ze hebben wel niet de letter, MAAR DAN TOCH DEN GEEST (!) der tien geboden. Maar de al te vlugge geest moest zich hier laten bedwingen door het respect voor het geschreven Woord. Het is wel zoo, dat—wat het negatieve betreft—de heidenen NIET de geschreven wet ontvangen hebben. Ze doen dus het wetswerk niet uit kracht van de geschreven of gesproken woord openbaring. Daaraan heeft men gelijk. Maar als ik een politie-verordening van de stad mijner inwoning nakom, zonder dat ik de LETTER dier verordening ook maar ken, mag dan ieder die dit weet, voorts uit dat enkele gegeven zomaar concludeeren, dat ik DEN GEEST dier verordening in mijn hart geschreven heb?" Hieruit blijkt overduidelijk dat Dr. K. Schilder geen algemeene genade vindt in Rom. 2:14-15; zie pagina 87.

Verder gaat de Prof. Dr. ook de verklaring geven van den tekst zelve, en dat wel op zuiver exegetische gronden. Hij schrijft verder: "vooreerst: men moet goed lezen, wat er staat, en niets er in leggen, wat er niet in staat. Onophoudelijk toch treffen we bij oudere zoowel als jongere schrijvers een "exegeze", die den tekst zoo "interpreteert", als zou hij uitspreken, dat DE WET in het hart der menschen, ook der heidensche menschen, geschreven staat. Maar in werkelijkheid schrijft Paulus iets anders. Hij merkt op, dat HET WERK der wet in hun harten geschreven staat".

Verder schrijft hij: "Maar dat verschil is niet te verdoezelen. Inzonderheid bij een zoo gewichtige plaats is het toch wel zaak, zeer voorzichtig te zijn. Hoeveel onbedoelde grootspraak ter eere van den "natuurlijken mensch" heeft men durven dekken met Paulus' bekende woorden. Het lied van deze lofverheffing op den natuurlijke mensch en op zijn aangeboren "wet" (van dewelke gezegd is dat zij in het hart des natuurlijken mensch is ingeschreven), is in allerlei toonaard in de kerk, ook in de gereformeerde kerk, gezongen. Maar

hier en in al dergelijke opvattingen worden de grenzen toch wel anders getrokken dan Paulus zelf doet. Hij toch heeft het over HET WERK der wet. Niet over het goede beginsel, de rechte begeerte, de zuivere motieven. Ook niet over wetsgehoorzaamheid zelf. Alleen over HANDELINGEN heeft hij het. Nog scherper: over HANDELEN. Het gaat hier over uiterlijke waarneembare handelingen, zonder dat daarbij naar de motieven, de beginselen, de drijfveeren onderzocht wordt. Er zijn er, ook onder de heidenen, die de vrouw van een ander respecteeren; die strikt eerbiedigen het eigendomsrecht van den naaste in financieel opzicht; die de waarheid accurate getuigenis geven voor het gericht, zich aan afspraken houden, hun ouders metterdaad gehoorzamen, enz."

"Niet eenige WET nu, maar dit uiterlijk WERK blijkt in hun hart geschreven. Het is, om zoo te zeggen, tot op zekere hoogte hun in vleesch en bloed gedrongen. Dat blijkt niet alleen uit het woord "werk" in den tekst, maar ook uit hetgeen in den tekst vlak vooraf gaat. Er wordt toch geconstateerd, dat de heidenen "VAN NATURE, ZONDER WET", zonder dat hun op Sinai, of door middel van heilige wetsrollen, de wet gepredikt en vervolgens ingescherpt is, door eigen aandrift dus, "DOEN DE DINGEN DIE DER WET ZIJN". Zij verrichten m.a.w. afzonderlijke handelingen, die door de wet geëischt worden. Nu wordt hier in het grieksch een werkwoord gebruikt voor DOEN, dat bijzonder onze aandacht verdient. Het is "poiein". Daarnaast is er nog een ander werkwoord in het grieksch, dat ook vaak door DOEN wordt weergegeven: "prassein". Een onzer uitleggers nu ziet het verschil tusschen beide werkwoorden vrij scherp uitgedrukt, ook in ons hoofdstuk, Rom. 2. In de versen 2 en 3 en ook in vers 25 staat "prassein"; in vers 13 en 14 daarentegen (staat) "poiein". Leg die verzen nu eens naast elkaar, wat treft ge dan? Het is dit: "prassein" beteekend meer zulk doen, waarbij HEEL DE PERSOON IN ACTIE IS, in het werk LEEFT, het IN PRAKTIJK BRENGT. "Poiein" daarentegen duidt een handeling aan, ZONDER dat er extra gelet wordt op den persoon die haar verricht, of de bedoelingen die er bij voorzitten, of de regelmaat, waarmee hij al of niet het werk volvoert. Bij "poiein" komt het meer op het zichtbare, reële resultaat aan, op het werkelijke product der handelen, op datgene, wat in de realiteit geschied, zonder dat daarmee nog iets gezegd wordt over het doorlopende werk of de wezenlijke bedoeling van den handelenden persoon."

Daarna haalt Schilder ook nog Prof. Greijdanus aan. Laatstgenoemde schrijft: "poiein" beteekent: volvoeren, zoo, dat er een product tot stand komt, zij het ook niet altijd tastbaar: het is "een doen, waardoor iets tot stand komt, iets voortgebracht wordt (Comm. Rom. p. 124). Daarentegen omschrijft hij (Greijdanus) "prassein" als: er zich mede bezig houden, zijn werk ervan maken, en hier wordt gewezen

naar Joh. 3:20; Hand. 19:19. "Prassein", vooral als het in den onvoltooid tegenwoordigen tijd staat, wil zeggen: iets gedurig doen, zijn "bedrijf" er van maken. "De wet doen" in den zin van "prassein" (zooals voorkomende in Rom. 2:25) wil dan ook iets anders zeggen, dan wat in ons vers (14) van de heidenen staat, dat ze n.l. *doen* (poiein) de dingen van de wet. Hij verklaart dus dat zekere handelingen van de heidenen (WERKEN), naar den buitenkant overeenkomen met wat de wet Gods van den bondeling vraagt.

Nu schrijft Schilder verder: "Ieder doet derhalve den tekst geweld aan, die tout court zou willen beweren, dat de WET den heidenen in het hart geschreven is. Neen, slechts bepaalde wetsWERKEN zijn hun ingeprent, vleesch en bloed bij hen geworden. Maar dat staat zoo ver af van een in het hart geschreven hebben van de wet ZELF, als het zich vastbijten in bepaalde usanties, het aannemen van een vasten leefregel, in duizend en één gevallen afstaat van het leven uit die regelzelf. . . ." Schilder gaat met nadruk het volgende nu onderstrepen: "In deze tekst staat niet, dat God Zijn algemeene openbaring geeft in het hart van den mensch en ook niet DAT GOD IN ZIJN ALGEMEENE OPENBARING WERKT VAN BINNEN NAAR BUITEN. Paulus constateert slechts, dat de heidenen tot dat "poiein" (werk) komen VAN NATURE, d.i. krachtens eigen aard of bestaan".

Daarop nu volgt hetgeen we in het begin van dit artikelje aanhaalden, n.l. "Er zijn dogmatici, die dezen tekst te haastig lezen. Ze willen steeds maar weer een lofzang op de algemeene openbaring en de algemeene genade eruit halen". Tot dus ver Schilder.

Het zal duidelijk zijn voor allen die lezen kunnen, dat hetgeen de Synode der Chr. Geref. Kerken in 1924 uit dezen tekst van Rom. 2:14, 15 haalt namelijk dat God door een algemeene werking des Geestes, zonder het hart te vernieuwen den onwedergeboren (verworpen) mensch bekwaamt om het goede te doen voor God, niet er uit gehaald wordt door Dr. Schilder. Het blijkt duidelijk uit de verklaring van den Professor dat de heidenen, zonder wederbarende genade, zichzelf een wet waren, ook toen ze van nature deden de dingen der wet, en toen de werken der wet geschreven waren in hunne harten. Er was geen werking des geestes, er was geen werking Gods van binnen naar buiten op die heidenen, en OOK WAS DE OPENBARING GODS GEEN BEWIJS VAN GODS ALGEMEENE GENADE, zooals de leiders der Chr. Geref. Kerken beweren aangaande het Evangelie, hetwelk is volgens hen genade aan allen die het hooren. Neen. De Apostel wil juist duidelijk maken dat de WET geenszins in het hart is geschreven, want dan waren ze zalig. En nu wil de Apostel juist allen onder de zonde besluiten, beide Joden en Heidenen. En hetgeen de Joden deden met de-in-Woord-geopenbaarde waarheid, namelijk de waarheid in ongerechtigheid ten onderhouden, dat deden de Heidenen ook met hun minder licht. Bij het na-

tuurlijk licht dat de Heere hun geeft, weten ze wat goed en kwaad is, en openbaren ze hun verdorven verstand en wil, door altoos te kiezen voor het kwade. Daardoor zijn ze dan ook niet te verontschuldigen, hetzij Jood, hetzij Heiden, en ze zullen dan ook beide openbaren dat ze liever zullen dienen een kikvorsch dan den levenden God, dat ze liever kiezen voor Barabbas dan voor Jezus. Ook die openbaring is geen genade maar vloek voor de onwedergeboren Jood of Heiden, en is genade alleen voor Gods uitverkoren kind.

Wij willen in het geheel niet beweren dat Dr. K. Schilder nu een Protestantsch Gereformeerd mensch is, in alle deelen, want dat weten we niet. Maar wat we wel beweren is dat Dr. Schilder veroordeelt de verklaring van Rom. 2:14, 15, die de Synode van 1924 er aan geeft, waarmee Punt drie moest worden bewezen.

L. V.

IN MEMORIAM

In the early morning hour of Christmas-day it pleased our Heavenly Father to take unto Himself our dear Wife, Mother, Grandmother, Daughter and Sister,

MRS. SIDNEY VISSER—Hilda De Vries

at the age of 60 years and eleven months.

The loss of her, who always took a great place in our life, is keenly felt, but we sorrow not as those which have no hope, knowing that she entered into the joy of her Lord and in hope we look toward the day when we shall be forever with the Lord.

Mr. S. Visser
Mr. and Mrs. C. Visser
Mr. and Mrs. R. Visser
Rev. and Mrs. A. Cammenga
Mr. and Mrs. J. Visser
Mr. and Mrs. Ray Visser
Bernice
Sydney
Richard
Seven grandchildren
Mr. and Mrs. M. Vander Wal and children.

Grand Rapids, Michigan

LEZING

Door Dr. K. Schilder over het onderwerp, "Algemeene Genade". Plaats: Bethany Reformed Church te Roseland, Chicago, Ill., den 14den Februari, te beginnen om 7:45 P. M.

Our Hudsonville Meeting

On the evening of the eighth of December, the League of Mens' Societies held its second meeting of the season. This meeting was held at Hudsonville in Rev. J. De Jong's church. The attendance was good, and as the acting vice-president said, "t Valt me mee". He had not expected so many present in Hudsonville. Unfortunately, there was a program given by the Roosevelt Park Choral Society on the same evening. It was not unfortunate that Roosevelt Park Choral Society gave a program of course, but it was unfortunate that it fell on the same date. A program of a choral society has a very strong appeal, and is a worthy competitor of a League membership meeting for attendance. The result of two programs on the same evening is divided attendance. I wonder if something could not be done to avoid this. Couldn't for example, a date committee be appointed whose duty it would be to see to it that there would be no conflicts in dates of programs? Different societies could then confer with this committee in setting dates for programs. This is only a suggestion. But, I am missing my purpose. I was to write a report on our Hudsonville League meeting.

The evening was calm, and although thy sky was overcast, there was no precipitation of any kind, and it was not cold. This was the weather on our trip to Hudsonville. Coming back we had some rain. When we arrived at Hudsonville there was already a goodly number present at the church. The speaker for the evening, Rev. G. M. Ophoff soon after arrived, and also the vice-president for the evening. The president, Mr. A. C. Boerkoel could not be present that evening because of an important appointment. This was the first time he had been absent from any of our meetings.

The meeting was begun by singing number 223 of the Psalter, which speaks of perversion of justice by wicked rulers. After this the president read Rom. 13, which treats of the God-given authority of rulers. He then offered a word of prayer.

A word of welcome was spoken, and some opening remarks were made by the president who then gave the floor to the speaker.

The Rev. Ophoff began his speech by stating his intention of adhering to the instructions given him by the secretary in his letter of invitation to him. He placed this construction upon the letter from the secretary, that he should lead into, but not out of the subject; that his speech should be thought-provoking, but not thought-determining; that he should ask questions but not answer them. Evidently the secretary had not intended such an interpretation of his invitation to the Reverend to speak for the League, and it was the first time such an interpretation was given to any invitation he has given. Nevertheless, the secre-

tary will do well to be more careful with the wording of his future invitations. The subject of the evening was, "What is the Obligation of a Magistrate in regard to the First Table of the Law?" This subject was suggested by the former League speech delivered by Rev. R. Veldman, which speech was published in the Standard Bearer, "Our Christian Duty in Civic Affairs."

In his speech the speaker defended the proposition that the magistrate must enforce the first table of the law as well as the second. This is his God-given duty, and he cannot escape it. Various objections were raised but not removed, and questions were asked for the meeting to answer. The speaker made it plain however, what his position was on the issue. He explained the state was an expansion of the family. It unquestionably was the duty of the head of the family to enforce the first as well as the second table of the law, and that it therefore was the duty of the magistrate to do the same thing. The questions were raised whether it would be practically possible for a magistrate to enforce the first table of the law, whether it would not result in persecution, and whether it would not destroy religious freedom.

As the speech was to be published in the Standard Bearer I will refrain from going into details, but will instead say a few things about the discussion.

As usual we had our recess after the speech during which time we had our refreshments which were supplied by the Hudsonville Society, and, of course, the brethren enjoyed their smokes and chats.

After recess we sang Psalter No. 187 during which a collection was taken to defray expenses. Now the discussion began. The speaker, so it developed, made one bad guess. He thought he was through when he had finished his speech, and that he could ask questions and have the audience answer them. The questions which he asked came right back to him, and he was asked to answer them. He remarked that he thought this was supposed to be a period of discussion. However, he willingly obliged and answered the questions put to him. One member put a question to him, and the Rev. proceeded to answer. When he was through the questioner said the Rev. had not understood his question. Answered he, "That's nothing. What I said was all right, anyway." (Laughter). During the course of the discussion it became plain that there were questions that are not easy to answer in regard to the duty of a magistrate with relation to the first table of the law. E.g. Suppose a magistrate were a seventh day adventist, and proceeded to enforce the fourth commandment according to his religious beliefs. He would compel cessation of all manual labor on Saturday, and punish those who did not observe the seventh day as Sabbath. Sunday would be an ordinary work day to him, and he would not prosecute anyone who would work on that day, and refuse to worship

God. The result would be religious persecution, and the loss of the freedom of religion. The magistrate would also have to pass on matters of doctrine which the church only may do. In short, for a magistrate to maintain the first table of the law as we should like to have him do it as Protestant Reformed people he would have to be Protestant Reformed.

I shall let the reader judge from Rev. Ophoff's speech whether there are not some real questions on this issue. We hope to see some articles on this question in the S. B.

As our time was up we sang Psalm 25:1 and Rev. H. De Wolf of Hope, closed the meeting with thanksgiving.

G. Borduin.

ATTENTIE!!!

Van de genen die niet van zich laten hooren, waren we genoodzaakt de S. B. te stoppen. Wil men echter de S. B. nog hebben, zend dan uw Subscription aan R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S. E., Grand Rapids. P.S. Van nu aan zal geen Advertenties meer worden opgenomen voor de S. B., tenzij dat men één Dollar (\$1.00) erbij insluit.

Treasurer.
Namens de Board.

DEACON'S CONFERENCE

The next Deacon's Conference will be held at Holland, Michigan on Wednesday evening, January 18, at 8 P. M. in the new church building.

All Deacons and ex-Deacons are cordially urged to be present as Rev. P. De Boer will speak on the interesting subject: "In what way does the exhortation of the Deacons differ from that of the Elders?"

LECTURE

Dr. K. Schilder will lecture in the Bethany Reformed Church of Roseland, Chicago, Ill., February 14, at 7:45 P. M. He will speak on the subject: "Common Grace".

God's Will To Save All Men

A Stumblingblock.

The passage we have in mind as we reflect on the above-mentioned subject is that familiar one from 1 Tim. 2:4, "Who will have all men to be saved, and to come unto the knowledge of the truth."

These words of Paul to Timothy have occasioned much stumbling.

The Arminians quote this passage to sustain their accursed Arminianism and to prove that salvation is both divinely intended and merited in Christ for every individual member of the human race. Against these Arminians of his day Dr. A. Kuyper Sr. fought when he wrote his rather lengthy exposition of this text in his "Uit Het Woord", Deel IV, "Dat de Genade Particulier Is". It would be well for many of our opponents in the common grace controversy to read this book and particularly this chapter on 1 Timothy 2:4. We do not claim to follow the late Dr. Kuyper in all he has ever taught. We certainly are not disciples of the Dr. Kuyper of "De Gemeene Gratie". Neither, however, are our opponents quite as Kuyperian as they imagine themselves to be.

These words of the apostle Paul are also quoted by many semi-Arminians in our day to sustain their doctrine of a well-meaning offer of salvation unto all who hear the gospel. No, the Synod of 1924 did not quote this passage in support of the theory "that, apart from the saving grace of God which He shows only to those that are elect unto eternal life, there is also a certain favor or grace of God which He shows to His creatures in general." To them it must have been too apparent that this Scripture would never serve as a proof for "Point I". Others, however, do use this passage to support the "point" in question.

The result is, that many, who at heart do intend to be Reformed, also stumble over this passage. Especially with a view to these it might be well to analyze these words of Paul and give a brief exposition. Thus it may become clear that our doctrine as Protestant Reformed Churches certainly does not clash with these words of 1 Timothy 2. And thus we have wherewithal to answer those who insist in casting this passage of Paul into our teeth.

That a first glance at these words may confuse the Reformed Christian is to be understood. Paul speaks, does he not, of "all men". With respect to these he writes, "God will have *all men* to be saved, and to come unto the knowledge of the truth."

A somewhat deeper study of this passage, however, will reveal that there is no difficulty here whatever. Certainly, the text speaks of "all men". Surely, "God will have *all men* to be saved and come to the know-

ledge of the truth." And we hasten to add: that will of God will be realized; all men shall be saved, and the word of Isaiah will be realized in perfection, "the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea." Isaiah 11:9.

Whom?

Who must according to the will of God come to the knowledge of the truth?

It is plain from the verses immediately preceding the one now under discussion that the heart of this text lies in this "all men". Paul is not speaking of salvation as such, or about the knowledge of the truth, or even about the content and character of the will of God. He is speaking about the subject of prayer. He is admonishing the congregation that "supplications, prayers, intercessions, and giving of thanks, be made for all men". Vs. 1. This "all men" also includes "kings and all that are in authority". Vs. 2. This passage does not mean to teach that we are called upon to pray for *all* those in authority over us. Apart from the question whether or not this is our specific calling, a matter that does not concern us at present, this passage is not a specific admonition to pray for *all* in authority over us. Exegetically, we must pray for kings and those in authority in the same sense as we must pray for "all men", and "all men" here has the same connotation as in vs. 4, where we read that God wills to save "all men", and in vs. 6 where we read of Christ, that He gave Himself a ransom for "all". Verse 2 merely teaches that also kings and those in authority over us must be included in our prayers, private and congregational. If "all men" in vs. 1 means every individual man on the face of the earth, then "kings and all that are in authority" of vs. 2 must mean every one in authority, not only those in our country, a restriction which is certainly altogether arbitrary, but in all the world. If, however, "all men" in vs. 1 does *not* mean every individual member of the human race, then the "kings and all that are in authority" of vs. 2 does *not* mean every individual king and magistrate on the face of the earth, much less every magistrate in these United States. By "all men" in vs. 1 Paul simply means all classes of men. Your prayers may not be with distinction of persons. You may not deliberately exclude certain classes of people from your prayers. You may not refuse to pray for a negro because he happens to be a negro, for a German because he happens to be a German (as so many were inclined to do during the last war), for a Jew because he happens to be a Jew, or a magistrate because he happens to occupy a place of authority. Let your prayers be for all men. Why? "For this is good and acceptable in the sight of God our Saviour; Who will have all men to be saved and come to the knowledge of the truth." God's salvation is not with respect of

persons. God wills to save all men. Why then should we exclude certain men from our prayers? Thus the question as to the identity of these "all men" is indeed of paramount significance to the exposition of this passage.

To the question: Whom will God save? Scripture seems to give various answers. Sometimes Scripture says that God will have but *few* to be saved. "Many are called but few are chosen." It is "a little flock" unto which the Father's good pleasure will give the kingdom. Then again we are impressed with the fact that God will save *many*. Is it not a "great multitude, which no man could number" that will be redeemed by the grace of God? Finally, we are told that God will save *all* men. 2 Peter 3:9, "The Lord is not slack concerning His promise; but is longsuffering to usward, not willing that any should perish, but that all should come to repentance." Titus 2:11, "For the grace of God that bringeth salvation hath appeared to all men." And here we read, "Who will have all men to be saved and come to the knowledge of the truth."

Head for Head?

It is on the basis of passages such as cited above that many contend, that the will of the Lord to save embraces all men head for head.

This is maintained first of all by all adherents of the general atonement heresy. When scripture speaks of "all men" it always means every individual member of the human race. Christ gave Himself a ransom for all. He shed His precious blood in order that every human person may perceive the opportunity to be saved. Now it is the will, the desire, the good pleasure of God, that all men shall actually be saved and come to the knowledge of the truth. That in spite of this men are lost is due solely to the impenitance of man himself. God did and does what he can to bring all men to salvation.

That God's desire to save embraces all people is taught, too, by all who insist that the gospel of Jesus Christ is a well-meaning offer of salvation to all who hear. No, according to His eternal counsel God does not intend to save all men. But this counsel is the hidden will of God, and with this will of God we may not concern ourselves. Are not the revealed things only for us and our children? Neither did Christ give Himself a ransom for all persons. Men imagine that they can still cling to the doctrine of particular atonement while they also preach that God offers His salvation to all men with the divine desire that they all shall come to repentance. For a time this attempt may succeed, due only to the hearty reception accorded every form and degree of inconsistency by many in our day. Ultimately, however, it will prove impossible to maintain both the doctrine of particular atonement

and that of the well-meaning offer of salvation to all. People will not always believe, that God offers a salvation to all that has not been intended for all from everlasting nor been merited for all by the one sacrifice of our Savior on the cross. One or the other must go, and, in perfect harmony with the nature of all apostasy, the doctrine of particular atonement will be the one to go. In the measure the doctrine of the well-meaning offer gains ground in the consciousness of the people, in that same measure the truth of particular atonement will disappear from the consciousness of the church. In its stead will come the logically more sound basis for such a well-meaning offer,—the doctrine of general atonement. Even now this heresy of general atonement has gained a firmer foothold in the Christian Reformed Churches than their leaders seem to suspect. And no one to blame but themselves. For the time being, however, it still is confessed that Christ did not die for all. Nevertheless, God's revealed will, His divine desire is, that all men shall be saved and come to the knowledge of the truth.

Thus this expression "all men" is interpreted to refer to every individual of the human race. Does not Scripture express itself clearly enough, "Who will have all men to be saved"? Therefore he can offer His salvation to all without distinction.

Impossible!

He, who would dispose of this exegetical question so easily, however, is assuming an impossible position. Nothing can be farther from the truth than the assertion, that when the Word of God speaks of "all" or "all men" it invariably refers to every individual member of the human race. Reformed exegetes have always stressed this point.

Certainly, if Arminianism is correct on this point we retain a poor, weak, dependent God. He desires that all men shall be saved! He would have every one on the face of the earth partake of eternal salvation in the blood of Christ! Yet, the great majority of the human race is lost, forever! Then God does not attain to the satisfaction of His own desires. Then but a small percentage of those whom the Almighty wills are actually redeemed. Then salvation is contingent after all upon the will and whim of mortal man. Verily, a poor, dependent being is God. Such a God is not *God!*

Or, at the very best, all becomes an insoluble, impossible conundrum. God *will* have all men to be saved? He *can* save all men? He *wills*. He *can*. Why, then, does He not save all?

It is plain to every one who is not too superficial, that it will never do to dispose of this expression "all men" in this fashion. Not only does it not *always* refer to every individual of the human race. It is very *seldom*, that when the Word of God uses this and

similar expressions, it alludes to the entire human race, head for head. "All" is all, indeed! "All men" are all men, of course! But the reference is always to all or all men in a given sphere. That sphere may be the entire human race. It may also be a more limited sphere.

In our daily life and speech we often speak of "all" or "all men" in a limited sense of the word. In the majority of cases we do not have the entire human race in mind at all. I borrow the following example from one of the works of the late Dr. Kuyper. I am strolling along the street with my little boy. The latter, as boys are apt to do, begins to act up, either with the idea of attracting attention or from the sheer joy of living. I say to him, "Don't act so queer, everybody's looking at you." No one in the world would think of applying this "everybody" to the entire human race, or even to all men in the United States, or even to every one in the State of Michigan, or even to the entire population of the city of Grand Rapids. Not even to every individual living in one single city block of Grand Rapids. The expression would simply limit itself to those whom we happen to meet on the way.

From Scripture in general it is plain that expressions such as we are now discussing can and may not be made to refer to all men generally, and that without further examination of the context whence it is taken. The very attempt proves disastrous. A few illustrations will prove our point. In I Corinthians 15:22 we read: "For as in Adam all die, even so in Christ shall all be made alive." Does "all" in both parts of the text refer to all men generally? Then the passage teaches, not merely that God desires all to be made alive in Christ, but that all human beings will actually be made alive in Christ even as all die in Adam. Either, the text quoted does not and cannot refer to every member of the human race, or it is a very plain lie. The former is true, of course. In Adam all die, that is, all that are in Adam. Here "all" refers to every member of the human race, not because this is the invariable implication of "all", but simply because all men are by nature "in Adam". And all who are in Adam die. In the same manner shall all be made alive in Christ, that is, all who are in Christ. Here "all" refers only to the elect believers. Again, not because "all" in Scripture refers to the elect, but because only the elect are "in Christ". In both parts of the text we read "all". In the one part of the text, however, it is "all" in Adam. In the other part of the passage, "all" in Christ. In Romans 5:18 Paul writes: "Therefore as by the offence of one judgment came upon all men to condemnation; even so by the righteousness of one the free gift came upon all men unto justification of life." Does "all men" invariably include the entire human race, head for head? Then the free gift actually came upon all men unto justification of life. Also here the argument of the Arminians, apparently so

simple, destroys itself. To Titus the same apostle writes: "For the grace of God that bringeth salvation hath appeared to all men." To all men? To every member of the human race? The grace of God that bringeth salvation? And that some two thousand years ago? Can this possibly refer to anything but all nations and tribes and tongues?

In Paul's letters to Timothy "all" and "all men" do not refer to the whole human race generally. In I Timothy 5:20 we read: "Them that sin rebuke before all, that others also may fear." Must Timothy rebuke these people before all the members of the entire human race? Is the sphere not plainly limited here to all those concerned in the matter, or, at the very most, all the members of one particular congregation? Yet, the apostle writes "all". In II Timothy 1:15 Paul says: "This thou knowest, that all they which are in Asia be turned away from me." It would be nonsense to assume that Paul in this passage was alluding to all the millions of inhabitants of the entire continent of Asia. The sphere here is certainly limited to those in Asia with whom the apostle had come in contact. And even then, the passage can allude to those only of whom Paul had heard that they had turned away from him. Judge for yourself whether all members of the human race or of the Gentile world are meant when Paul writes in II Timothy 4:17, "Notwithstanding the Lord stood with me, and strengthened me; that by me the preaching might be fully known, and that all the Gentiles might hear."

Finally, the context of I Timothy 2:4 positively forbids that "all men" be taken in that individual, unlimited sense of the word. Then we should also be forced to believe in general atonement. In this respect the fullfledged Arminians are at least consistent. In verse 5 the apostle continues his discourse, "For there is one God, and one mediator between God and men, the man Christ Jesus; *Who gave Himself a ransom for all.*" It stands to reason, that this "all" and the "all men" of verse 4, "Who will have all men to be saved", must refer to the same people. Here, to be sure, the sound hermeneutic principle applies, that the same word in the same connection must have the same meaning. Without the possibility of contradiction it may be said, that if God will have every member of the human race to be saved, Christ also gave Himself a ransom for every member of the human race. Moreover, neither what precedes the passage we are discussing nor what follows gives any sense at all if "all men" is made to include the whole human race individually.

The conclusion of the entire matter is plain. The expression "all" usually does not include all individuals of mankind. Only the greatest superficiality accepts this as an exegetical axiom. Wherever we come in contact with this and similar expressions in Scripture

we should ask at once: what sphere is alluded to in this particular passage. Only sound exegesis can determine what "all" or "all men" or "every one" includes in a given passage.

Again-Whom?

Thus we ask once more: Whom will God have to be saved and to come to the knowledge of the truth?

"All men" in I Timothy 2:4 refers to all kinds of men; men of every class, rank, station, position, race, nation and tribe and tongue. God does not limit Himself as was the case in the old dispensation.

Thus we can understand verse 6. Jesus Christ gave Himself a ransom for all. The very character of atonement makes it impossible that this be explained as referring to all members of the human race. Atonement implies payment of sin and subsequent reconciliation with God. Not possibly, but actually. Hence, all those for whom Christ gave Himself a ransom must be saved. Hence, all who are not saved have not been justified and reconciled in Christ. Hence, this "all" cannot refer to every individual person in the world. Hence, it can refer only to all classes and sorts of people. And this is the clear presentation of all Scripture. On the basis of that atonement for "all" God can will to have "all men" saved.

Thus we can understand what follows in verse 5. "For there is one God, and one mediator between God and men, the man Christ Jesus." According to some, every people had their own god. This was also the conception of many of the Jews. God was not the God of all. He was the God of the Jews only. They had a monopoly on God. Then only God desired to have saved. For them only was the mediator, who was a Jew, and intended therefore only for the Jews. In like manner, God was not the God of those in authority, and Christ could not be their mediator. This idea the Spirit, through Paul, refuses in this context. No! God will have *all men* to be saved. For, all have the same God; also the same mediator; the *man* Christ Jesus. The same thought lies at the basis of this context as we find in Romans 3:29-30, Is he the God of the Jews only? is he not also of the Gentiles? Yes, of the Gentiles also; seeing it is one God, which shall justify the circumcision by faith, and uncircumcision through faith." And to the Galatians Paul writes, "There is neither Jew nor Greek, there is neither bond nor free, there is neither male nor female; for ye are all one in Christ Jesus."

To this exegesis also the preceding context points. The congregation must pray and give thanks. From these prayers no class of people may be deliberately excluded. No one may be regarded as lost simply because he or she happens to belong to a certain class of people, or to a certain nation or language. We may not do, for example, as many apparently did during

the World War, who excluded the German people from their prayers merely because they were Germans and America was at war with the German nation. We must pray for *all men*. For, "this is good and acceptable in the sight of God our Savior; Who will have all men to be saved, and to come unto the knowledge of the truth."

However, God saves "all men" only in the remnant according to election. Out of "all men" God saves only the elect. The tree of the entire human race is saved, but only in the living branches, whereas the others are cut off and burned with fire. Regard these redeemed out of "all men" apart from those who are lost, and you are bound to say: it is a throng no man can number. An innumerable host. Many will be saved. Compare them who will inherit eternal life with those that perish, and it must be admitted, "Many are called but few are chosen." Thus they who are redeemed are an *innumerable few*.

And why "all men"? Because God is the God of all. All men, all classes, all nations and peoples have been created by Him. They are His and He is theirs. And He will have all to be saved. God's creation may not perish, nor may any part of that work of God be lost. The whole must some day rejoice before the throne of God and the Lamb.

God's Will.

God's will here is His counsel, His decree, His eternal good pleasure, and in connection herewith, the ethical desire of His divine heart that all men shall come to the knowledge of the truth. It is manifestly untrue that "will" must here be identified with *demand*. Indeed, God demands of all men on the face of the earth, that they repent and believe in the Lord Jesus Christ. This, however, has nothing to do with the passage before us. It would simply make no sense to say: we must pray for all men because God demands that all men be saved and come to the knowledge of the truth. Neither is there room here for a distinction between hidden and revealed will of God. It would then be the revealed will of God that all men be saved, whereas the hidden will provides salvation for the elect only. However, if God's revealed will in verse 4 is, that all men in the world shall be saved, His revealed will in verse 6 must be that Christ Jesus gave Himself a ransom for those same all men. No, God's will in I Timothy 2:4 is simply His eternal good pleasure, the ethical desire of His divine heart. Moreover, what is more clearly *revealed* in the Word of God than that He does *not* will that all men be saved. Did God also desire the salvation of Esau? Of Pharaoh? Of Judas? Does God not also harden whom He wills? Are there not also "the vessels of wrath fitted unto destruction"?

This will of I Timothy 2:4 is also realized. As certain as it is that God will have all men to be saved,

so sure it is, too, that all men shall be saved and come to the knowledge of the truth.

Of course, because God is GOD and His immutable, almighty will is ever realized. How terrible to deny this in any manner! Should God will the salvation of all His moral creatures and should this will go unsatisfied? Would it be possible that the majority of those whom the Almighty wills be lost? Could God's desires possibly be frustrated by the will and whim of mere man? Thanks be to God, what He wills is realized. If not, I would have no *God*. Neither would heaven ever be according to the heart of the Lord, our God.

Of course, too, because God Himself realizes His own will. He loved "all men" with an everlasting love, and in that love He predestinated them unto life eternal. Not one people, but all the people of the earth. For these "all men" He gave His Christ to be a ransom for sin and to reconcile them to the living God. And these "all men" He Himself redeems. The saving grace of God unto salvation has indeed appeared unto all men. With His Spirit and grace He enters into all classes, ranks, races, nations and tribes and tongues of men. Out of them all He redeems those chosen unto eternal life. Then He regenerates and converts. Then He fills with His life and light and grace and truth. Then He brings efficaciously to the true spiritual knowledge of the truth, which is in God alone through Jesus Christ, our Lord. Then *He* saves, and *He* alone. Whomever He wills. Them only. Them to the last one. And thus, by saving the elect out of all classes of men and ages of history, God Himself saves "all men", according to the word of God to Timothy. The dead branches shall be burned with fire. Nevertheless, in the remnant according to His grace He saves all mankind.

Soon, in that same remnant of grace, "all men" shall enter into the glory God has prepared for them. Then the chaff shall be destroyed forever, but "all men" shall be redeemed. Then this will of the Almighty will be fully and finally realized. Then the knowledge of the truth will be perfected in all for whom it was intended and the prophecy of Isaiah will be fulfilled: "the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea".

John on the isle of Patmos, granted by means of visions a glimpse into the glory to come and there seeing "all men" before the throne of God and the Lamb, writes in Revelation 7:9ff, "And after this I beheld, and, lo, a great multitude which no man could number, of all nations, and kindreds, and people, and tongues, stood before the throne, and before the Lamb, clothed with white robes, and palms in their hands; And cried with a loud voice, saying, Salvation to our God which sitteth upon the throne, and unto the Lamb."

These are the all men of I Timothy 2:4!

R. V.

Sovereign Election

Scripture is most outspoken respecting the matter of election and reprobation. This, no one, acquainted with the contents of Holy Writ will deny, ever has denied.

Whereas, it is freely admitted that Scripture in unmistakeable speech teaches a divine election and reprobation, the issue is not: Does Holy Writ teach election, but rather: What is the character of the election it teaches. Is it supreme and sovereign, or bound and imprisoned by the will of man. We affirm on the basis of Scripture that the divine choice must be as sovereign as God Himself. And He is absolutely sovereign. High is He above all nations, exalted far above all gods. What may be the secret of His supremacy? He is God, infinite in might, the Almighty Creator of the earth and the fulness thereof. He appears in Scripture as the Creator of the saint and as the sole source of his salvation. Also of sin He is the supreme necessity. He forms the light, and creates darkness; makes peace and creates evil. Verily, the joint testimony of Scripture that God is supreme is overwhelming.

What we will now prove from Scripture is that God's choice, selection, is sovereign, that is, not bound, tied down and held in bondage by man. What may be meant by a supreme, in distinction from a bound choice? Let us illustrate. The matter is simple enough. A merchant is in need of an able clerk. He advertises, and shortly two men, A. and B. apply. The merchant fixes his gaze first upon the one and then upon the other; and the thought rises in his soul, A. strongly appeals to me. Him will I select, providing he possesses the necessary fitness. A brief interview, however, convinces him that the fit man is not A. but B. B. therefore is taken and A. dismissed. A bound choice, bound because shaped and influenced by a circumstance—the fitness of the applicants—the merchant did not create, but before which he is compelled to bow and take cognizance of, a circumstance, therefore that constitutes the factor that determined the choice. On the other hand, if the merchant, capable of making of a man what he wills, could choose without considering what the applicants by themselves are, his choice, determined solely by factors within himself, would be free and sovereign. From the very nature of things, however, man's choice is always bound.

However, as the choice, selection of a God who made heaven and earth, moves mountains, dries up seas, creates evil, turns men's hearts, is the source of anything of goodness in man, — this choice, elective love of God is supreme. Nowhere is this more plainly taught than in the ninth chapter of Paul's epistle to the Romans. Attend to the argument of the verses ten to fourteen: "And not only this; but when Rebecca also had conceived by one, even by our father Isaac; for the children being not yet born, neither having done any

good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works but of Him that calleth; it was said unto her, The elder shall serve the younger. As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated." This passage asserts, mark you, that God loved Jacob before he had done any good, so that the supreme cause of the divine choice as it devolved upon the younger child was not the good works, which he, as a historical phenomenon, performed; but the will, the good pleasure, of the Almighty God. And this is the same as saying that He chose Jacob with a view to increating in him holy life. For, not of *works* but of *Him* that calleth, that the purpose of God according to election might stand. Forsooth, God's choice is supreme. The sole factor that determines it, is found within Him. He has mercy upon whom *He* will.

Deny the sovereignty of the divine choice, say that a sinner of himself believes, can believe if he but will, and cannot be made to believe, if he will not, and you brush aside with one sweep the entire mass of testimony of Scripture that God is God, and set man in a throne left vacant by a dethroned God. For if the spiritual Israel, as to its hallowed energies, and power, its faith, hope, and love, and good works, is not of God, the creation of His almighty will, He is not Israel's Maker, exalted and almighty Father, King and Savior. To say, therefore, that there is something of goodness in man that is not of God, not the creation of His will—some power, however infinitesimal, to appropriate the Christ and the blessings of the kingdom, to take hold of the life-line thrown out, some power to utter a single faint cry for mercy—is to strip Him of His infinite might, yea of all His glories, and draw Him down to the level of the creature. Consider that man is by nature dead in trespasses and sin, and thus destitute of spiritual life and power. How, then, can he believe, will to believe of himself?

As to Esau, God hated him before he had done any evil, so that the supreme of the divine rejection as it devolved upon the older child was not his corruption, the evil works he as a historical phenomenon performed, but the will, the good pleasure of God. For reasons within Himself the Almighty resolved to reject and to harden the historical Esau. "Therefore hath He mercy on whom He will have mercy, on whom He will He hardeneth." Consider that if Esau's total depravity was the supreme reason that compelled God to reject him, the Almighty would have been forced to reject Jacob as well, for he by nature was as depraved as his reprobated brother. This shows that the supreme reason of Esau's rejection was not his wickedness, but the sovereign will of God.

One of the main objections raised against the doctrine of sovereign election, is, that it is incompatible with human responsibility. This grievance, too, was advanced by the enemy of the truth who rose before

the eye of the apostle. It again shows that the doctrine of the preceding verses is: God chooses one and rejects another because *He* will. The form in which the apostle has the objector cast his complaint is: "Why does He yet find fault? For who hath resisted His will?" The reasoning here is plain: If it be true that the destiny of man is in the almighty hand of God, if it is not of him who willeth, nor of him that runneth, but of God that showeth mercy, if one believes because God saves him; if another remains impenitent because God hardens him, and is lost because God fits him for destruction, if man's state and destiny depend on God alone,—how can He find fault, that is, how can He blame man and hold him responsible? For who can resist His will? Observe that the objection is precisely the one being urged against our doctrine of the character of the elective grace of God. Let this set you to thinking. It shows that we are in exceedingly good company, in the company of no one less than Paul.

"Who hath resisted His will?" The objector then has grasped the force and implication of the apostle's reasoning. The question is, however, whether the doctrine of the preceding verses yields this conclusion. And the answer: In the mouth of the objector the complaint, "No one can resist His will" is vile slander. What the objector means to say is that the reprobated sinner is hardened irrespective of what he can do about it, is hardened therefore against his own good will and better self. If God would only withdraw and permit this better self to assert itself, the hardened one would obey and not rebel. The sinner, according to the reasoning of the objector, is being compelled to say *no* to the Almighty, though he would say *yes*. Hence, God cannot find fault. What has the apostle to say to this? Nothing directly. He could have replied: Thou, O man, canst not resist God's will in the sense that thou, being hardened by God, canst will to do nothing else but harden thyself and say *no* to Him. Thy will is only evil as thyself. With thy whole being, with all the power that is thine, dost thou pitch thyself against God. He therefore finds fault with thee, holds thee accountable. For thy rebellion is wanton, wilful, unrestrained, unfettered.

Verily, though hardened, man is the subject of his rebellion, and behaves in agreement with his nature. With such amazing freedom does he sin, so far is he from being able to detect the power of the Almighty over and in him as something foreign to himself that he denies the existence of God. Ask a man who persists in his unbelief why he continues to say *no* to the Lord, and his answer will not be: God hardens me, but, I will not believe, I hate God and refuse to come to His service.

That the apostle knew how to meet the aforesaid objection, is evident from the following passage taken from the first section of his epistle: "Who knowing the

judgment of God that they which commit such things are worthy of death, not only do the same but have pleasure in them that do them. Therefore art thou inexcusable, O man, whosoever thou art that judgest: for wherein thou judgest another, thou condemnest thyself; for thou that judgest doest the same thing," Rom. 1:32-2:1. So then, the express declaration of Scripture is that the rejected sinner, though hardened and fitted for destruction by God, is nevertheless inexcusable, and is thus being held accountable for his moral state. Though hardened by God, man sins as a free moral agent. If you ask, How can this be? I must reply that I know not. What Scripture here presents is no contradiction but a mystery, which for this reason defies our powers of penetration. Deny either that man is at fault, or that God hardens him, and the mystery vanishes into thin air. The exponents of the theory of a well-meaning offer of salvation to all men, of the theory that God wills to save all, that Christ died for all, of the theory that a sinner of himself can believe,—I saw, the exponents of these various theories have no mystery.

"How can He find fault. For who hath resisted His will?" Let us now attend to the apostle's reply to this question. Consider, that the question is rhetorical and may therefore be converted into a positive statement thus: God cannot find fault, for no one can resist His will. The opponent feels certain that the objection he now raises compels the apostle to concede that his doctrine is inconsistent with human accountability and therefore shall have to be relinquished. But the apostle is not to be silenced. In replying, however, he purposely refrains from cavilling with his opponent about the matter of human responsibility, for the reason that all such complaints rise not from a sincere perplexity, from an earnest desire to know the truth about the matter, but from a stinking pride that dares to cavil with God, and challenge His claim upon His moral creatures. Grievances they are that spring from a sinful unwillingness to believe that with God there can be no unrighteousness, from a vile stubbornness that against better knowledge refuses to concede that whereas God is God, and man His creature, a thing formed, God can do with man according as He wills. The apostle, therefore, frames a retort designed to rebuke the opponent's stinking pride and to expose the blasphemous root-thought from which the complaint springs (read Rom. 9:20-23) the root-thought, namely, that God hath no right to do with His moral creatures as He pleases. Essentially this complaint is like unto the one first raised: "Is there unrighteousness with God?" Attend now to the apostle's reply: "Nay, but O man, who art thou that repliest against God? Shall the thing formed say to him that formed it, Why hast thou made me thus?" It is to be noticed that the apostle here judges the opponent out of his own mouth. The opponent had thought to overthrow the apostle's

doctrine by the complaint, "Who can resist His will?" 'Just so', such is the force of the apostle's reply, 'in the right sense (not in the sense in which the opponent meant it) no one can will to do nothing else but harden himself. Hence, thou, O man, art but clay in the hands of God. Being clay, it behooves thee to hold thy peace'.

"Who art thou that repliest against God. . . ." Let every opponent of Paul's doctrine seriously ask himself this question. Let him ask, who am I that dare to set my mouth against Heaven and say, There is unrighteousness with God. Who am I that dare to challenge God's claim upon His moral creatures. Who am I that have the vile courage to call God to account. Indeed, who art thou, O man. Consider for a moment who thou art: a vile lump of clay *by thyself*, impotent, lifeless, without power to make anything of thyself at all, either a vessel unto honor, or a vessel unto dishonor. Consider, that thou canst not as much as harden thyself except the Almighty hardens thee. In God thou dost live, move, and have thy being. Thou art creature, the issue of His will. Even as a vile sinner thou dost come forth out of the womb of divine providence. In a word, by itself, thou art clay. Thy cavilling with God, how utterly preposterous! It behooves thee to hold thy peace and to extol the adorable sovereignty of thy Maker. For thou art clay. Yet thou openest thy mouth, thou a vile lump of clay, to criticize God, to accuse Him of unrighteousness, to challenge His claim upon thee, to say to Him, Why hast thou made me thus? Unbelievable! O man, thou art clay. Tell me, asks the apostle, hath not the potter power, that is, right over the clay, of the same lump to make one vessel unto honor, and another unto dishonor? O man, have you ever heard of anyone challenging the right of the potter over the clay? Would it not among men be considered the height of the absurd for anyone to deny that the potter has this right? And would it not be considered the height of folly and arrogance for the dishonorable vessel, a mere lump of clay, to say to the potter, "Why hast thou made me thus?" And yet, O man, thou repliest against God, sayest to Him, "Why hast thou made me thus."

What, then, is God's very own answer to him who challenges His right over His moral creatures and insists that with Him there is unrighteousness because He exercises His divine prerogatives over man as his sovereign Maker? It is this: Consider, O man, that with me there can be no unrighteousness as I am a holy God. Consider, further, that I am thy sovereign Creator and therefore have a right to do with thee according to my will. Therefore, be still and bow before the sovereignty of thy Maker. Humble thyself under my mighty hand. Extol My sovereignty, My glories, as thou beholdest them in the face of My Son, Christ Jesus. Doing so, thou hast within thyself the evidence that thou art a vessel of mercy prepared unto glory.

O man, will you continue to denounce the adorable God because you cannot reconcile His perfect doings with your corrupt conceptions of what is right and proper for Him to do? Not satisfied with God *as He is*, you try and improve upon Him. Improve upon God, and you get a monstrosity.

So then, He hath mercy on whom He will have mercy, and whom He will He hardeneth. It means that the relation He sustains to sin is causal. He hardens first, and as a result the sinner hardens himself. The exponents of the theory of the free will of man reverse this. Man first hardens himself and as a result God hardens him. The very fact, however, that the apostle insists that God may do with His moral creatures as He pleases proves that His hardening the sinner is the cause of the sinner hardening himself. The heart of the entire argument of the apostle is that the relation God sustains to sin is causal, active progressive, and not as is commonly held, passive, permissive receding. What is meant is not an abandonment of man to a reprobate mind, a withdrawing of the restraining influences of His Holy spirit, a giving up to the uncounteracted operations of surrounding hardening or perverting influences, but a positive giving up of the sinner to sin through the wickedness of his own heart. Deny this and you overturn the entire argument of the apostle that He hath mercy on whom He will have mercy, and whom He will He hardeneth.

Having brought to the fore and removed the chief objections raised against the God of sovereign mercy and of sovereign wrath, let us now face the question: What may be the real reason for the rejection of this God? And the answer: the very fact that He is supreme, selects one and rejects another because He wills for reasons in Himself, according to His purpose and unto His supreme and everlasting glory. A God so absolutely sovereign the vile sinner cannot tolerate. So he fabricates himself a God. But what is this God other than an idol that can be taken up, stationed in a corner and stay put; a figurehead if you will, trained to take orders; an ornament, a deified extension of man himself, a God who will talk along with man and say that He selects one and rejects another for reasons in the creature: man's virtue, faith or unbelief that deifies even the power of God. Such a God man makes for himself, a God who selects or rejects according as man wills and unto man's supreme glory. The apostles of a dethroned God have no objection to God casting a man in hell, if only it be conceded that the supreme reason for Him doing so, is the sinner, his stubborn will. Even in hell the lost one can then glory in himself, shake his fist in the face of God and with the proud Stoic of old say, My will even thou canst not overpower. It is noteworthy that the modern revivalist preaches hell and damnation with a strange ferocity. They preach a Christ, too, a Christ, however, who completes the task of housecleaning begun by man.

Pelagianism represents an attempt to improve upon the hard (?) God of Scripture. Improve upon this God and you get a monstrosity. The men of whom Paul in his epistle to the Romans wrote tried it. But their improvement turned out to be a corruptible man, a bird, a four-footed beast, a creeping thing. Let us quote the passage: "And changed the glory of the uncorruptible God into an image made like to corruptible man, and to birds and to four-footed beasts, and creeping things." Does any one suppose that the race of today could do any better than those heathen? Not at all. The made-over God of the Pelagian, that God who wills to save all men head for head but cannot, is a monstrosity. This is plain enough. Consider, that according to the apostles of a dethroned God the supreme reason for a sinner believing is the sinner himself, his supreme will. It means that God cannot save unto His supreme glory. His redemptive labors, therefore, being works that fall short of Himself, must be denominated sin. And a God whose works are sin, is darkness. Further, the God of the apostles of a free will must destroy the wicked because of an inherent impotence to bring them to repentance, so that the perishing of the wicked spells his defeat. In a word, to deny that the electing and rejecting God is supreme is to change the glory of the incorruptible, vile, and impotent man. Improve upon the God of Scripture and you get a monstrosity.

Finally, if the electing and rejecting God is not supreme, a man's salvation depends upon his own capricious will. Though believing today, the assurance is lacking to him that he will still be cleaving unto Christ on the morrow. Even with the gates of heaven within sight, he may still plunge back into hell. The theory we expose, it is plain, renders everything uncertain. It is a theory that genders not peace but anxiety, not only but grief, not hope but despair, not humbleness but stinking pride. How different the disposition of a man who firmly believes that the electing and rejecting God is supreme, the creative cause of his salvation, His Almighty Redeemer, Who loves him because He wills, for a reason in Himself. This man has rest for he rests in God.

Man by himself is nothing. God is all. He is supreme. His power is infinite. He saves to the uttermost a vile sinner by himself hopelessly lost, whose only hope therefore is God. Knowing himself as claimed by a God of sovereign mercy, the redeemed one has peace, and joy unspeakable, and he glories in the cross and will glory in God forever more.

Because He is God supreme, John the apostle hears every creature which is in heaven and in the earth, and such as are in the sea and all that are in them, saying, Blessing and honor and glory, and power, be unto Him that sitteth upon the throne, and unto the Lamb forever and ever.

G. M. O.